

Συλλογή της Νομολογίας

ΑΠΟΦΑΣΗ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ (τρίτο τμήμα)

της 15ης Νοεμβρίου 2012 *

Περιεχόμενα

I	– Το νομικό πλαίσιο	4
A	– Το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών	4
B	– Η κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ	4
Γ	– Ο κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001	6
II	– Το ιστορικό της διαφοράς και οι προσβαλλόμενες πράξεις	7
III	– Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση	10
IV	– Αιτήματα των διαδίκων και η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία	12
V	– Επί των αιτήσεων αναίρεσεως	13
A	– Επί της αιτήσεως αναίρεσεως του αναιρεσείοντος (C-539/10 P)	13
1.	Επιχειρήματα των διαδίκων	13
2.	Εκτίμηση του Δικαστηρίου	13
B	– Επί της αιτήσεως αναίρεσεως του Βασιλείου των Κάτω Χωρών (C-550/10 P)	14
1.	Επιχειρήματα των διαδίκων	14
2.	Εκτίμηση του Δικαστηρίου	16
α)	Ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931	16
β)	Απαιτήσεις απορρέουσες από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931	18
Γ	– Επί της προβαλλόμενης από το αναιρεσείον στην υπόθεση C-550/10 P αντίθετης αναίρεσεως	
VI	– Επί της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής	20

* Γλώσσα διαδικασίας: η ολλανδική.

A – Επί του πρώτου λόγου	20
B – Επί του τρίτου λόγου	22
Γ – Επί του δευτέρου και τετάρτου λόγου	22
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	22
2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου	23
Δ – Επί του πέμπτου λόγου	25
1. Επιχειρήματα των διαδίκων	25
2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου	25
VII – Επί των δικαστικών εξόδων	27

«Αίτηση αναιρέσεως — Κοινή εξωτερική πολιτική και πολιτική ασφάλειας — Καταπολέμηση της τρομοκρατίας — Περιοριστικά μέτρα κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων — Δέσμευση κεφαλαίων — Κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ — Άρθρο 1, παράγραφοι 4 και 6 — Κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001 — Άρθρο 2, παράγραφος 3 — Εγγραφή και διατήρηση του ονόματος οργάνωσης στον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις — Προϋποθέσεις — Απόφαση ληφθείσα από αρμόδια αρχή — Κατάργηση εθνικού μέτρου — Προσφυγή ακυρώσεως — Παραδεκτό της αιτήσεως αναιρέσεως — Δικαίωμα σεβασμού της ιδιοκτησίας — Αρχή της αναλογικότητας — Άρθρο 253 ΕΚ — Υποχρέωση αιτιολογήσεως»

Στις συνεκδικασθείσες υποθέσεις C-539/10 P και C-550/10 P,

με αντικείμενο δύο αιτήσεις αναιρέσεως βάσει του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης, υποβληθείσες αντιστοίχως στις 18 και 23 Νοεμβρίου 2010,

Stichting Al-Aqsa (C-539/10 P), με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενο από τους J. G. Uiterwaal και A. M. van Eik, advocaten,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από την E. Finnegan καθώς και από τους B. Driessen και R. Szostak,

καθού πρωτοδίκως,

υποστηριζόμενο από:

το **Βασίλειο των Κάτω Χωρών**, εκπροσωπούμενο από την C. M. Wissels και τον M. Bulterman,

την **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τη S. Boelaert και τον P. van Nuffel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνοντα πρωτοδίκως,

και

Βασίλειο των Κάτω Χωρών (C-550/10 P), εκπροσωπούμενο από τις C. M. Wissels και M. Noort,

αναιρεσείον,

όπου οι λοιποί διάδικοι είναι:

το **Stichting Al-Aqsa**, με έδρα το Heerlen (Κάτω Χώρες), εκπροσωπούμενο από τον A. M. van Eik, advocaat,

προσφεύγον πρωτοδίκως,

το **Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης**, εκπροσωπούμενο από την E. Finnegan καθώς και από τους B. Driessen και R. Szostak,

καθού πρωτοδίκως,

η **Ευρωπαϊκή Επιτροπή**, εκπροσωπούμενη από τη S. Boelaert και τον P. van Nuffel, με τόπο επιδόσεων στο Λουξεμβούργο,

παρεμβαίνουσα πρωτοδίκως,

ΤΟ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟ (τρίτο τμήμα),

συγκείμενο από τη R. Silva de Lapuerta, προεδρεύουσα του τρίτου τμήματος, τους K. Lenaerts, Γ. Αρέστη, J. Malenovský, και T. von Danwitz (εισηγητή), δικαστές,

γενική εισαγγελέας: V. Trstenjak

γραμματέας: A. Calot Escobar

έχοντας υπόψη την έγγραφη διαδικασία,

αφού άκουσε τη γενική εισαγγελέα που ανέπτυξε τις προτάσεις της κατά τη συνεδρίαση της 6ης Ιουνίου 2012,

εκδίδει την ακόλουθη

Απόφαση

- 1 Με τις αιτήσεις τους αναιρέσεως, το Stichting Al-Aqsa (στο εξής: αναιρεσείον) (C-539/10 P) και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών (C-550/10 P) ζητούν από το Δικαστήριο να αναιρέσει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, T-348/07, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου (Συλλογή 2010, σ. II-4575, στο εξής: αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση), με την οποία το Γενικό Δικαστήριο ακύρωσε:
 - την απόφαση 2007/445/EK του Συμβουλίου, της 28ης Ιουνίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού (ΕΚ) 2580/2001 για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και για την κατάργηση των αποφάσεων 2006/379/EK και 2006/1008/EK (ΕΕ L 169, σ. 58),
 - την απόφαση 2007/868/EK του Συμβουλίου, της 20ής Δεκεμβρίου 2007, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και για την κατάργηση της απόφασης 2007/445 (ΕΕ L 340, σ. 100),
 - την απόφαση 2008/583/EK του Συμβουλίου, της 15ης Ιουλίου 2008, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και για την κατάργηση της απόφασης 2007/868 (ΕΕ L 188, σ. 21),
 - την απόφαση 2009/62/EK του Συμβουλίου, της 26ης Ιανουαρίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και για την κατάργηση της απόφασης 2008/583 (ΕΕ L 23, σ. 25), καθώς και
 - τον κανονισμό (ΕΚ) 501/2009 του Συμβουλίου, της 15ης Ιουνίου 2009, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και για την κατάργηση της απόφασης 2009/62 (ΕΕ L 151, σ. 14)

(στο εξής, από κοινού: προσβαλλόμενες πράξεις), καθόσον οι πράξεις αυτές αφορούν το αναιρεσείον.

I – Το νομικό πλαίσιο

A– Το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών

- 2 Στις 28 Σεπτεμβρίου 2001 το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών εξέδωσε το ψήφισμα 1373 (2001) με το οποίο καθορίστηκαν στρατηγικές για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας με κάθε μέσο, και ειδικότερα για την καταστολή της χρηματοδοτήσεώς της. Η παράγραφος 1, στοιχείο c, του ως άνω ψηφίσματος ορίζει, μεταξύ άλλων, ότι όλα τα κράτη δεσμεύουν πάραυτα τα κεφάλαια και τα λοιπά χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους των προσώπων που τελούν ή αποπειρώνται να τελέσουν τρομοκρατικές πράξεις, τις διευκολύνουν ή συμμετέχουν σε αυτές, των οντοτήτων που ανήκουν στα πρόσωπα αυτά ή ελέγχονται από αυτά και των προσώπων και οντοτήτων που ενεργούν εξ ονόματος ή κατ' εντολήν των ως άνω προσώπων και οντοτήτων.
- 3 Το εν λόγω ψήφισμα δεν προβλέπει κατάλογο προσώπων επί των οποίων εφαρμόζονται τα ως άνω περιοριστικά μέτρα.

B– Η κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ

- 4 Προκειμένου να εφαρμοσθεί το ψήφισμα 1373 (2001), το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης υιοθέτησε, στις 27 Δεκεμβρίου 2001, την κοινή θέση 2001/931/ΚΕΠΠΑ για την εφαρμογή ειδικών μέτρων για την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 93).

5 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 1, της κοινής αυτής θέσης, η θέση αυτή εφαρμόζεται «στα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις και τα οποία παρατίθενται στο παράρτημα». Η παράγραφος 2 του εν λόγω άρθρου καθορίζει ότι νοείται ως «πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις».

6 Το άρθρο 1, παράγραφοι 3, 4 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931 ορίζει:

«3. Για τους σκοπούς αυτής της κοινής θέσεως, ως “τρομοκρατική πράξη” νοείται μία από τις ακόλουθες εκ προθέσεως πράξεις η οποία, εκ της φύσεώς της ή των συνθηκών της, είναι δυνατόν να προσβάλει σοβαρά χώρα ή διεθνή οργανισμό, όπως ορίζεται ως αξιόποινη πράξη από το εθνικό δίκαιο, όταν ο δράστης την διαπράττει με σκοπό:

- i) να εκφοβίσει σοβαρά έναν πληθυσμό ή
- ii) να εξαναγκάσει αδικαιολόγητα μια κυβέρνηση ή ένα διεθνή οργανισμό να εκτελέσουν ή να παραλείψουν οποιαδήποτε πράξη, ή
- iii) να αποσταθεροποιήσει σοβαρά ή να καταστρέψει τις θεμελιώδεις πολιτικές, συνταγματικές, οικονομικές ή κοινωνικές δομές μιας χώρας ή ενός διεθνούς οργανισμού:

[...]

- ια) η συμμετοχή στις δραστηριότητες τρομοκρατικής ομάδας, μεταξύ άλλων με την παροχή σε αυτήν πληροφοριών ή υλικών μέσων ή με τη χρηματοδότηση των δραστηριοτήτων της, έχοντας επίγνωση του γεγονότος ότι η συμμετοχή αυτή θα συμβάλει στις εγκληματικές δραστηριότητες της ομάδας.

[...]

4. Ο κατάλογος του παραρτήματος καταρτίζεται βάσει ακριβών πληροφοριών ή στοιχείων του σχετικού φακέλου τα οποία δεικνύουν ότι έχει ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή έναντι συγκεκριμένων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων, είτε η εν λόγω απόφαση αφορά την έναρξη ανακριτικών πράξεων ή ποινικής δίωξης για μια τρομοκρατική πράξη ή την απόπειρα τέλεσης ή τη συμμετοχή ή τη διευκόλυνση μιας τέτοιας πράξης βάσει σοβαρών και αξιοπίστων αποδείξεων ή ενδείξεων είτε καταδίκη για τέτοιες πράξεις. Πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που προσδιορίζονται από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών ότι έχουν σχέση με την τρομοκρατία και κατά των οποίων έχει διατάξει κυρώσεις μπορούν να συμπεριληφθούν στον κατάλογο αυτό.

Για τους σκοπούς της παρούσας παραγράφου ως “αρμόδια αρχή” νοείται δικαστική αρχή ή, εάν δικαστικές αρχές δεν έχουν αρμοδιότητα στον τομέα τον οποίο καλύπτει η παρούσα παράγραφος, ισοδύναμη αρμόδια αρχή στον εν λόγω τομέα.

[...]

6. Τα ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρησή τους στον κατάλογο δικαιολογείται.»

Γ– Ο κανονισμός (ΕΚ) 2580/2001

- 7 Το Συμβούλιο, θεωρώντας ότι απαιτούνταν η θέσπιση κανονισμού για την εφαρμογή, σε κοινοτικό επίπεδο, των περιγραφόμενων με την κοινή θέση 2001/931 μέτρων, εξέδωσε τον κανονισμό (ΕΚ) 2580/2001, της 27ης Δεκεμβρίου 2001, για τη λήψη ειδικών περιοριστικών μέτρων κατά ορισμένων προσώπων και οντοτήτων με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας (ΕΕ L 344, σ. 70, και διορθωτικό ΕΕ 2010, L 52, σ. 58).
- 8 Όσον αφορά την έννοια της «τρομοκρατικής πράξεως», το άρθρο 1, σημείο 4, του κανονισμού αυτού παραπέμπει στον ορισμό ο οποίος περιλαμβάνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 3, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 9 Κατά το άρθρο 2 του κανονισμού 2580/2001:
- «1. Εκτός εάν επιτρέπεται δυνάμει των άρθρων 5 και 6:
- α) δεσμεύονται όλα τα κεφάλαια, χρηματικά περιουσιακά στοιχεία και οικονομικοί πόροι που ανήκουν ή βρίσκονται στην ιδιοκτησία ή κατοχή φυσικού ή νομικού προσώπου, ομάδας ή οντότητας που περιλαμβάνεται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3,
- β) κανένα κεφάλαιο, άλλο χρηματικό περιουσιακό στοιχείο ή οικονομικός πόρος δεν διατίθεται, άμεσα ή έμμεσα, σε οποιοδήποτε ή προς όφελος οποιουδήποτε από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3.
2. Εκτός εάν επιτρέπεται δυνάμει των άρθρων 5 και 6, απαγορεύεται η παροχή χρηματοοικονομικών υπηρεσιών σε οποιοδήποτε ή προς όφελος οποιουδήποτε από τα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, τις ομάδες ή τις οντότητες που περιλαμβάνονται στον κατάλογο που αναφέρεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3.
3. Το Συμβούλιο, αποφασίζοντας με ομοφωνία, καταρτίζει, αναθεωρεί και τροποποιεί τον κατάλογο των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων στα οποία εφαρμόζεται ο παρών κανονισμός, σύμφωνα με τις διατάξεις του άρθρου 1, παράγραφοι 4, 5 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931/ΚΕΠΠΑ. Ο κατάλογος αυτός αποτελείται από:
- i) φυσικά πρόσωπα που διαπράττουν ή επιχειρούν να διαπράξουν, συμμετέχουν ή διευκολύνουν τη διάπραξη οιασδήποτε τρομοκρατικής πράξης·
- ii) νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που διαπράττουν ή επιχειρούν να διαπράξουν, συμμετέχουν ή διευκολύνουν τη διάπραξη οιασδήποτε τρομοκρατικής πράξης·
- iii) νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που ανήκουν σε ή ελέγχονται από ένα ή περισσότερα φυσικά ή νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που αναφέρονται στα στοιχεία i και ii· ή
- iv) φυσικά ή νομικά πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που ενεργούν εξ ονόματος ή υπό την καθοδήγηση ενός ή περισσότερων φυσικών ή νομικών προσώπων, ομάδων ή οντοτήτων που αναφέρονται στα στοιχεία i και ii.»
- 10 Ο κατάλογος του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 (στο εξής: επίδικος κατάλογος) καταρτίστηκε αρχικώς με την απόφαση 2001/927/ΕΚ του Συμβουλίου, της 27ης Δεκεμβρίου 2001 (ΕΕ L 344, σ. 83), το δε όνομα του αναιρεσείοντος δεν περιλαμβανόταν στον εν λόγω κατάλογο.

- 11 Το όνομα αυτό προστέθηκε στον κατάλογο αυτό με την απόφαση 2003/480/EK του Συμβουλίου, της 27ης Ιουνίου 2003, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και την κατάργηση της αποφάσεως 2002/974/EK (ΕΕ L 160, σ. 81).
- 12 Η εγγραφή του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίδικο κατάλογο διατηρήθηκε με μεταγενέστερες αποφάσεις του Συμβουλίου, μεταξύ άλλων με:
- την απόφαση 2003/646/EK του Συμβουλίου, της 12ης Σεπτεμβρίου 2003, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και την κατάργηση της απόφασης 2003/480 (ΕΕ L 229, σ. 22),
 - την απόφαση 2006/379/EK του Συμβουλίου, της 29ης Μαΐου 2006, για την εφαρμογή του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και την κατάργηση της απόφασης 2005/930/EK (ΕΕ L 144, σ. 21), καθώς και
 - τις προσβαλλόμενες πράξεις.

II – Το ιστορικό της διαφοράς και οι προσβαλλόμενες πράξεις

- 13 Το ιστορικό της υπό κρίση διαφοράς εκτίθεται στην απόφαση του Πρωτοδικείου [νυν Γενικού Δικαστηρίου], της 11ης Ιουλίου 2007, T-327/03, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, με την οποία το Πρωτοδικείο έκρινε την προσφυγή του αναιρεσείοντος η οποία αποσκοπούσε, μεταξύ άλλων, στη μερική ακύρωση της αποφάσεως 2003/480.
- 14 Στις σκέψεις 15 έως 21 της αποφάσεως εκείνης, επισημαίνονται τα εξής:
- «15 Από τη δικογραφία προκύπτει ότι το προσφεύγον είναι ίδρυμα ολλανδικού δικαίου συσταθέν το 1993. Το εν λόγω ίδρυμα χαρακτηρίζεται ως οργανισμός ισλαμικής κοινωνικής βοήθειας. Εκθέτει ότι, κατά το καταστατικό του, έχει, μεταξύ άλλων, ως αντικείμενο την κοινωνική προστασία και τη βελτίωση των συνθηκών ζωής των Παλαιστινίων που ζουν στις Κάτω Χώρες καθώς και την αρωγή στους Παλαιστίνιους που ζουν στα κατεχόμενα από το Ισραήλ εδάφη. [...] Το προσφεύγον δηλώνει ότι δεν προσχωρεί σε κανένα κόμμα και βεβαιώνει ότι συνέλεξε περίπου ένα εκατομμύριο ευρώ από δωρεές στις Κάτω Χώρες κατά το οικονομικό έτος 2001-2002.
- 16 Στις 3 Απριλίου 2003, ο Ολλανδός Υπουργός Εξωτερικών εξέδωσε, βάσει του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας και του Sanctiewet 1977 (ολλανδικού νόμου του 1977 περί της επιβολής κυρώσεων), όπως τροποποιήθηκε με νόμο της 16ης Μαΐου 2002, [τη] Sanctieregeling terrorisme 2003 (απόφαση περί επιβολής κυρώσεων για τρομοκρατικές πράξεις του 2003, Stcrt. 2003, αριθ. 68, σ. 11, στο εξής. “Sanctieregeling”), με [την οποία] επιβαλλόταν, μεταξύ άλλων, η δήμευση όλων των κεφαλαίων και χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων του προσφεύγοντος.
- 17 Από την αιτιολογική έκθεση [της] Sanctieregeling προκύπτει ότι [η απόφαση αυτή] [εκδόθηκε], εν αναμονή της εκδόσεως, βάσει του κανονισμού 2580/2001, κοινοτικής αποφάσεως κατά του προσφεύγοντος στηριζομένης σε στοιχεία για τη μεταφορά κεφαλαίων από το προσφεύγον σε οργανώσεις που υποστηρίζουν την τρομοκρατία στη Μέση Ανατολή. Στην αιτιολογική έκθεση [της] Sanctieregeling διευκρινίζεται ότι [θα καταργηθεί] μετά την έναρξη ισχύος συναφούς κοινοτικής αποφάσεως.
- 18 Το προσφεύγον προσέφυγε κατά του Βασιλείου των Κάτω Χωρών ενώπιον του [voorzieningenrechter (στο εξής: δικαστή ασφαλιστικών μέτρων)] προκειμένου να επιτύχει ειδικά την αναστολή εκτελέσεως των μέτρων που προβλέπει [η] Sanctieregeling.

- 19 Με [παρεμπίπτουσα απόφαση] της 13ης Μαΐου 2003, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων διαπίστωσε ότι [η] Sanctieregeling στηριζόταν κυρίως σε επίσημο υπόμνημα του διευθυντή της Algemene Inlichtingen- en Veiligheidsdienst (γενικής υπηρεσίας πληροφοριών και ασφάλειας, στο εξής: AIVD) προς τον γενικό διευθυντή πολιτικών υποθέσεων του ολλανδικού Υπουργείου Εξωτερικών της 9ης Απριλίου 2003 [...]. Ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων επισήμανε ότι το εν λόγω υπόμνημα περιελάμβανε μόνον γενικής φύσεως δηλώσεις και δεν υπήρχαν ουσιαστικά πληροφοριακά στοιχεία δυνάμενα να θεμελιώσουν τις δηλώσεις αυτές, [...] ότι η Ολλανδική Κυβέρνηση είχε προτείνει να εξετάσει μόνη τις πληροφορίες της AIVD βάσει των οποίων είχε συνταχθεί το υπόμνημα αυτό, ότι το προσφεύγον δεν αμφισβήτησε το ενδιαφέρον της εν λόγω κυβερνήσεως να διατηρήσει απόρρητες τις πληροφορίες αυτές και, επιπλέον, δήλωσε ότι συμφωνεί επ' αυτού [...]. Συναφώς, ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων παρατήρησε ότι ο εμπιστευτικός έλεγχος των κρίσιμων εγγράφων από τον δικαστή [...] μπορεί να γίνει [...] δεκτός [...] για ζητήματα δημοσίας τάξεως [...] Επομένως, ο δικαστής των ασφαλιστικών μέτρων υποχρέωσε την Ολλανδική Κυβέρνηση να του παράσχει τη δυνατότητα να λάβει εμπιστευτικώς γνώση του φακέλου των απορρήτων πληροφοριών της AIVD, επί του οποίου στηριζόταν το προαναφερθέν υπόμνημα. Η Ολλανδική Κυβέρνηση συμμορφώθηκε με [την απόφαση αυτή] και, στις 21 Μαΐου 2003, ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων έλαβε γνώση του φακέλου της AIVD στις εγκαταστάσεις της.
- 20 Με [δεύτερη απόφαση ασφαλιστικών μέτρων της 3ης Ιουνίου 2003 (στο εξής: απόφαση ασφαλιστικών μέτρων)], ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων απέρριψε την προσφυγή του προσφεύγοντος. Στη σκέψη 3.2 της [αποφάσεως αυτής], ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων, από την εξέταση στην οποία προέβη, έκρινε ότι οι διαπιστώσεις της AIVD είναι επαρκώς δικαιολογημένες για να στηρίξουν το συμπέρασμα της υπηρεσίας αυτής ότι τα κεφάλαια που συνελέγησαν από το προσφεύγον στις Κάτω Χώρες περιήλθαν σε οργανώσεις συνδεδεμένες με το παλαιστινιακό ισλαμιστικό κίνημα Χαμάς, και δύνανται να δικαιολογήσουν και το συμπέρασμα ότι διάφορες από αυτές τις οργανώσεις, οι οποίες συνδέονται με τη Χαμάς, διαθέτουν κεφάλαια για την άσκηση ή διευκόλυνση των τρομοκρατικών δραστηριοτήτων της Χαμάς. Στη σκέψη 3.3 της [ιδίας αυτής αποφάσεως], ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων προσέθεσε ότι δεν είχε ανακαλύψει κανένα στοιχείο ή περιστατικό αποδεικνύον ότι η AIVD έφερε εσφαλμένως εις πέρας την αποστολή που της είχε ανατεθεί βάσει του Wet op de inlichtingen- en veiligheidsdiensten (νόμου περί των υπηρεσιών πληροφοριών και ασφάλειας).
- 21 [H] Sanctieregeling [καταργήθηκε] στις 3 Αυγούστου 2003 (Stcrt. 2003, αριθ. 146[, σ. 9]).»
- 15 Με δικόγραφο το οποίο κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 19 Σεπτεμβρίου 2003, το προσφεύγον άσκησε προσφυγή ακυρώσεως κατά των αποφάσεων 2003/480 και 2003/646, καθόσον οι πράξεις αυτές το αφορούν. Λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι, διαρκούσης της δίκης, οι αποφάσεις αυτές καταργήθηκαν και αντικαταστάθηκαν με μεταγενέστερες αποφάσεις και το προσφεύγον δήλωσε ότι προσαρμόζει συναφώς τα αιτήματά του, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι ο έλεγχός του αφορά μόνον την απόφαση η οποία ίσχυε κατά την ημερομηνία λήξεως της προφορικής διαδικασίας, ήτοι την απόφαση 2006/379. Με την προαναφερθείσα απόφαση Al-Aqsa κατά Συμβουλίου, το Πρωτοδικείο ακύρωσε την απόφαση 2006/379, καθόσον αφορά το προσφεύγον, για τον ουσιώδη λόγο ότι η απόφαση αυτή δεν ήταν προσηκόντως αιτιολογημένη.
- 16 Το ιστορικό της διαφοράς συνοψίζεται ως εξής στις σκέψεις 3 έως 10 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως:
- «3 Με έγγραφο της 23ης Απριλίου 2007, το Συμβούλιο [...] εξέθεσε στο προσφεύγον ότι, κατά τη γνώμη του, εξακολουθούν να ισχύουν οι προβληθέντες λόγοι για να περιληφθεί αρχικώς στον [επίμαχο κατάλογο] και ότι, κατά συνέπεια, σκόπευε να διατηρήσει την εγγραφή του ονόματός του στον κατάλογο αυτόν. Στο εν λόγω έγγραφο είχε επισυναφθεί το σκεπτικό το οποίο το Συμβούλιο σκόπευε να παραθέσει στην απόφασή του. Επίσης, γνωστοποιούνταν στο προσφεύγον ότι είχε τη δυνατότητα να υποβάλει στο Συμβούλιο εντός προθεσμίας ενός μηνός παρατηρήσεις

τόσο επί της προθέσεως του Συμβουλίου να διατηρήσει την εγγραφή του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο όσο και επί του σκεπτικού που σκόπευε να παραθέσει συναφώς, καθώς και κάθε αποδεικτικό έγγραφο.

4 Στο συνημμένο στο εν λόγω έγγραφο σκεπτικό, το Συμβούλιο σημείωνε τα εξής:

“Το [προσφεύγον] συστάθηκε το 1993 στις Κάτω Χώρες ως ίδρυμα ολλανδικού δικαίου. Συνέλεξε κεφάλαια για ορισμένες οργανώσεις που ανήκουν στο παλαιστινιακό κίνημα Χαμάς, το οποίο περιλαμβάνεται στον κατάλογο των ομάδων που ενέχονται σε τρομοκρατικές πράξεις υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της κοινής θέσεως [2001/931]. Διάφορες οργανώσεις από αυτές διαθέτουν κεφάλαια για την προπαρασκευή τρομοκρατικών πράξεων ή για τη διευκόλυνση της τελέσεώς τους. Οι πράξεις αυτές εμπίπτουν στο άρθρο 1, παράγραφος 3, [στοιχείο] ια΄, της κοινής θέσεως 2001/931 και τελούνται για τους σκοπούς του άρθρου 1, παράγραφος 3, [σημεία] i και iii, της εν λόγω κοινής θέσεως.

Κατά συνέπεια, το [προσφεύγον] εμπίπτει στο πεδίο εφαρμογής του άρθρου 2, παράγραφος 3, [σημείο] ii, του κανονισμού [...] 2580/2001.

Ο [Ολλανδός] Υπουργός Εξωτερικών και ο [Ολλανδός] Υπουργός Οικονομικών αποφάσισαν, με την υπουργική απόφαση DJZ/BR/219-03, της 3ης Απριλίου 2003 (αποκαλούμενη Sanctieregeling Terrorisme), η οποία δημοσιεύθηκε στο ολλανδικό Staatscourant (Εφημερίδα της Κυβερνήσεως) στις 7 Απριλίου 2003, να δεσμεύσουν όλα τα περιουσιακά στοιχεία του [προσφεύγοντος]. Η απόφαση εκείνη επικυρώθηκε με την απόφαση LJN AF9389 του Προέδρου Πρωτοδικών Χάγης της 3ης Ιουνίου 2003. Στην τελευταία απόφαση συνάγεται ότι το [προσφεύγον] πρέπει να θεωρηθεί οργάνωση που υποστηρίζει τη Χαμάς και της παρέχει τη δυνατότητα ασκήσεως ή διευκολύνσεως τρομοκρατικών δραστηριοτήτων.

Κατά συνέπεια, έναντι του [προσφεύγοντος] ελήφθη απόφαση από αρμόδια αρχή υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

Το Συμβούλιο είναι πεπεισμένο ότι εξακολουθούν να ισχύουν οι λόγοι οι οποίοι δικαιολόγησαν την εγγραφή του [προσφεύγοντος] στον [επίμαχο κατάλογο].”

5 Δεν αμφισβητείται ότι η υπουργική απόφαση και η δικαστική απόφαση των οποίων γίνεται μνεία στο ανωτέρω σκεπτικό είναι η Sanctieregeling και η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων.

6 Με έγγραφο της 25ης Μαΐου 2007, το προσφεύγον απάντησε στο Συμβούλιο υπό μορφή παρατηρήσεων. Επέκρινε τόσο τους ουσιαστικούς λόγους που το Συμβούλιο επικαλέστηκε για να δικαιολογήσει τη διατήρηση του ονόματός του στον επίμαχο κατάλογο όσο και τη διαδικασία που ακολούθησε το Συμβούλιο.

7 Στις 28 Ιουνίου 2007, [...] το Συμβούλιο εξέδωσε την απόφαση [2007/445]. Με την απόφαση αυτή, το Συμβούλιο διατήρησε στον επίμαχο κατάλογο το όνομα του προσφεύγοντος.

8 Κατά την [πέμπτη αιτιολογική σκέψη αποφάσεως αυτής]:

“Το Συμβούλιο προέβη σε πλήρη επανεξέταση του καταλόγου των προσώπων, ομάδων και οντοτήτων έναντι των οποίων ισχύει ο κανονισμός [...] 2580/2001, όπως προβλέπεται στο άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού. Εν προκειμένω, το Συμβούλιο έλαβε υπόψη του παρατηρήσεις και έγγραφα που του υπέβαλαν ορισμένα ενδιαφερόμενα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες.”

9 Κατά την [έκτη αιτιολογική σκέψη της εν λόγω αποφάσεως]:

“Μετά την επανεξέταση αυτήν, το Συμβούλιο συνεπέρανε ότι τα πρόσωπα, ομάδες και οντότητες που κατονομάζονται στο παράρτημα της παρούσας απόφασης ενέχονται σε τρομοκρατικές ενέργειες κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφοι 2 και 3, της κοινής θέσεως [2001/931], ότι έχει ληφθεί έναντι αυτών απόφαση αρμόδιας αρχής κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της εν λόγω κοινής θέσης, και ότι θα πρέπει να εξακολουθήσουν να υπόκεινται στα συγκεκριμένα περιοριστικά μέτρα του κανονισμού 2580/2001.”

10 Η απόφαση [2007/445] κοινοποιήθηκε στο προσφεύγον με έγγραφο του Συμβουλίου της 29ης Ιουνίου 2007. Η αιτιολογία που επισυνάφθηκε στο έγγραφο αυτό (στο εξής: αιτιολογία) είναι πανομοιότυπη με εκείνη που είχε επισυναφθεί στο έγγραφο της 23ης Απριλίου 2007 [...]»

III – Η ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασία και η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση

17 Με δικόγραφο που κατέθεσε στη Γραμματεία του Πρωτοδικείου στις 12 Σεπτεμβρίου 2007, το νυν αναιρεσείον άσκησε προσφυγή, με την οποία ζητούσε από το Πρωτοδικείο:

- να ακυρώσει την απόφαση 2007/445 καθόσον το αφορά·
- να κρίνει ότι ο κανονισμός 2580/2001 δεν εφαρμόζεται επ’ αυτού· και
- να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.

18 Το Συμβούλιο ζήτησε από το Πρωτοδικείο να απορρίψει την προσφυγή ως αβάσιμη στο σύνολό της και να καταδικάσει το προσφεύγον στα δικαστικά έξοδα.

19 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων, των οποίων η ενώπιον του Πρωτοδικείου παρέμβαση είχε γίνει δεκτή, υποστήριξαν τα αιτήματα του Συμβουλίου.

20 Επειδή το Συμβούλιο είχε εκδώσει, διαρκούσης της δίκης, τις αποφάσεις 2007/868, 2008/583 και 2009/62 καθώς και τον κανονισμό 501/2009 που καταργούν και αντικαθιστούν, κατ’ αρχάς, την απόφαση 2007/445, κατόπιν καθεμιά από τις τρεις αυτές αποφάσεις, το προσφεύγον ζήτησε διαδοχικώς την άδεια να προσαρμόσει τα αρχικά αιτήματά του ούτως ώστε η προσφυγή του να αφορά και την ακύρωση των αποφάσεων αυτών καθώς και του εν λόγω κανονισμού, καθόσον οι εν λόγω πράξεις το αφορούν. Στις σκέψεις 31 έως 45 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκανε δεκτά τα αιτήματα αυτά.

21 Προς στήριξη των αιτημάτων του, το προσφεύγον προέβαλε, κατ’ ουσίαν, πέντε λόγους. Ο πρώτος αφορούσε παράβαση του άρθρου 1, παράγραφοι 1, 2 και 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001. Ο δεύτερος αφορούσε παραβίαση της αρχής της αναλογικότητας. Ο τρίτος αφορούσε παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και ουσιώδους τύπου. Ο τέταρτος αφορούσε προσβολή του θεμελιώδους δικαιώματος ειρηνικής απολαύσεως της ιδιοκτησίας του. Τέλος, ο πέμπτος αφορούσε μη τήρηση της κατά το άρθρο 253 ΕΚ υποχρέωσης αιτιολογήσεως.

22 Το Πρωτοδικείο εξέτασε, κατ’ αρχάς, τον πρώτο λόγο, ο οποίος διαιρείται σε τέσσερα σκέλη, τα οποία αφορούν, αντιστοίχως, ότι το προσφεύγον δεν είναι πρόσωπο, ομάδα ή οντότητα υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 2, της κοινής θέσεως 2001/931, ότι ουδεμία αρμόδια αρχή έλαβε έναντι αυτού απόφαση υπό την έννοια της παραγράφου 4 του άρθρου αυτού, ότι δεν αποδείχθηκε ότι το προσφεύγον είχε την πρόθεση να διευκολύνει την τέλεση τρομοκρατικών πράξεων και, τέλος, ότι δεν δύναται να θεωρείται πλέον ότι το προσφεύγον διευκολύνει την τέλεση τέτοιων πράξεων.

- 23 Το Πρωτοδικείο απέρριψε όλα τα σκέλη ως αβάσιμα.
- 24 Όσον αφορά το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου, το Πρωτοδικείο διαπίστωσε, μεταξύ άλλων, στις σκέψεις 97 έως 102 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, λαμβάνοντας υπόψη το πλαίσιο και τον σκοπό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, ότι η διάταξη αυτή δεν απαιτεί την ένταξη της εθνικής «αποφάσεως» στο πλαίσιο ποινικής διαδικασίας *stricto sensu*. Απαιτείται μόνον η απόφαση αυτή να εντάσσεται στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας αφορώσας άμεσα και κυρίως την επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου έναντι του ενδιαφερομένου, προς καταπολέμηση της τρομοκρατίας και λόγω της αναμίξεώς του σε αυτήν. Εν προκειμένω, η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων εντάσσεται με αρκούντως άμεσο τρόπο στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας έχουσας ως κύριο σκοπό την επιβολή οικονομικής κυρώσεως στο προσφεύγον, δηλαδή της γενομένης από την ίδια τη *Sanctieregeling* δεσμεύσεως των κεφαλαίων του, λόγω της αναμίξεώς του σε τρομοκρατική δραστηριότητα.
- 25 Το Πρωτοδικείο συνήγαγε εξ αυτών, στις σκέψεις 104 και 105 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ότι η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, λαμβανόμενη υπόψη μαζί με τη *Sanctieregeling*, είναι, με γνώμονα τη σχετική εθνική νομοθεσία, απόφαση αρμόδιας εθνικής αρχής εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και δύναται, συνεπώς, να δικαιολογήσει, ως τέτοια, τη λήψη μέτρου δεσμεύσεως των κεφαλαίων του προσφεύγοντος βάσει του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001.
- 26 Όσον αφορά το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου, το Πρωτοδικείο, στη σκέψη 127 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, έκρινε ότι, λαμβανομένης υπόψη της παρεμπίπτουσας αποφάσεως της 13ης Μαΐου 2003 και της αποφάσεως ασφαλιστικών μέτρων, το Συμβούλιο έκρινε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη εκτιμήσεως, ότι το προσφεύγον είχε επίγνωση ότι, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 3, στοιχείο ια', της κοινής θέσεως 2001/931, η δραστηριότητά του συγκεντρώσεως και διαθέσεως κεφαλαίων συμβάλλει στις εγκληματικές δραστηριότητες μιας τρομοκρατικής ομάδας, εν προκειμένω της Χαμάς. Κατά τη σκέψη 128 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, οι πραγματικές διαπιστώσεις και οι εκτιμήσεις, στις οποίες ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων προέβη με βάση το υπόμνημα της AIVD και τα στοιχεία της δικογραφίας επί των οποίων βασίζεται το υπόμνημα αυτό, δείχνουν ότι ήταν σαφώς πεπεισμένος ότι το προσφεύγον είχε επίγνωση της τελικής χρήσεως των κεφαλαίων του για τρομοκρατικούς σκοπούς.
- 27 Στη συνέχεια, το Πρωτοδικείο εξέτασε τον τρίτο λόγο τον οποίο έκανε δεκτό. Με τον λόγο αυτό, το προσφεύγον διατείνεται ότι το Συμβούλιο δεν προέβη σε καμία επανεξέταση της σκοπιμότητας να διατηρηθεί το όνομά του στον επίδικο κατάλογο και, επομένως, παρέβη το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 και το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, και δεν τήρησε ουσιώδη τύπο.
- 28 Το Πρωτοδικείο, αφού υπενθύμισε, στις σκέψεις 161 έως 169 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τη νομολογία του σχετικά με τη σημασία της μεταγενέστερης εξελίξεως της επίδικης εθνικής διαδικασίας στο πλαίσιο της εξετάσεως του ζητήματος της διατηρήσεως του ονόματος προσώπου στον επίδικο κατάλογο κατά το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, έκρινε, στη σκέψη 172 της αποφάσεως εκείνης, ότι, από τότε που η *Sanctieregeling* καταργήθηκε στην ολλανδική έννομη τάξη, η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, η οποία αποτελεί ένα αδιάρρηκτο σύνολο μαζί της, δεν δύναται πλέον να χρησιμεύσει ως βάση για κοινοτικό μέτρο δεσμεύσεως των κεφαλαίων του προσφεύγοντος.
- 29 Στις σκέψεις 173 έως 180 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, εφόσον η *Sanctieregeling* έπαυσε οριστικώς να παράγει οποιοδήποτε έννομο αποτέλεσμα λόγω της καταργήσεώς της, το ίδιο πρέπει οπωσδήποτε να ισχύει για τα συνδεδεμένα με την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων έννομα αποτελέσματα, με την οποία είχε απλώς απορριφθεί η αναστολή εκτελέσεως της *Sanctieregeling* και περιείχε μόνο μια προσωρινή εκτίμηση. Δεν έχει σημασία το γεγονός ότι το προσφεύγον δεν προσέβαλε την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων και δεν άσκησε επί

της ουσίας προσφυγή. Επομένως, το Συμβούλιο υπερέβη τα όρια της εξουσίας του εκτιμήσεως διατηρώντας επ' αόριστο χρόνο το όνομα του προσφεύγοντος στον επίμαχο κατάλογο κατά την περιοδική επανεξέταση της καταστάσεώς του.

- 30 Στις σκέψεις 183 και 184 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο έκρινε ότι, δεδομένου ότι ο τρίτος λόγος ήταν βάσιμος, πρέπει να ακυρωθούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, χωρίς να χρειάζεται να εξεταστούν οι λοιποί λόγοι και τα λοιπά επιχειρήματα του προσφεύγοντος, οπότε παρέλκει και η απόφαση επί του αιτήματος να αναγνωριστεί, βάσει του άρθρου 241 ΕΚ, ότι ο κανονισμός 2580/2001 στερείται νομιμότητας.
- 31 Στο διατακτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, το Πρωτοδικείο, αφενός, ακύρωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις καθόσον αφορούν το προσφεύγον και, αφετέρου, απέρριψε την προσφυγή κατά τα λοιπά.

IV – Αιτήματα των διαδίκων και η ενώπιον του Δικαστηρίου διαδικασία

- 32 Με την αναίρεσή του στην υπόθεση C-539/10 P, το αναιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο:
- να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση καθόσον λόγοι αναίρεσεως και επιχειρήματα του αναιρεσείοντος στρέφονται κατά σκέψεων της αποφάσεως αυτής και, κρίνοντας εκ νέου, να δεχθεί τα υποβληθέντα πρωτοδίκως αιτήματά του, επιφέροντας βελτιώσεις στο σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και
 - να καταδικάσει το Συμβούλιο στα δικαστικά έξοδα.
- 33 Το Συμβούλιο ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την αίτηση αναίρεσεως ως απαράδεκτη·
 - επικουρικώς, να απορρίψει την αίτηση αναίρεσεως ως αβάσιμη, και
 - να καταδικάσει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα.
- 34 Το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει απαράδεκτη την αίτηση αναίρεσεως του αναιρεσείοντος και, επικουρικώς, να απορρίψει τους προβληθέντες από το αναιρεσείον λόγους αναίρεσεως.
- 35 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει απαράδεκτη την υποβληθείσα από το αναιρεσείον αίτηση αναίρεσεως.
- 36 Με την αναίρεσή του (C-550/10 P), το Βασίλειο των Κάτω Χωρών ζητεί από το Δικαστήριο να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, να αναπέμψει την υπόθεση στο Γενικό Δικαστήριο και να καταδικάσει το αναιρεσείον στα δικαστικά έξοδα.
- 37 Με το υπόμνημά του αντικρούσεως στην εν λόγω αίτηση αναίρεσεως, το αναιρεσείον ζητεί από το Δικαστήριο:
- να απορρίψει την υποβληθείσα από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αίτηση αναίρεσεως·
 - να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση, καθόσον λόγοι αναίρεσεως και επιχειρήματα του αναιρεσείοντος στρέφονται κατά σκέψεων της αποφάσεως αυτής και, κρίνοντας εκ νέου, να δεχθεί τα πρωτοδίκως υποβληθέντα αιτήματά του, επιφέροντας βελτιώσεις στο σκεπτικό της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, καθώς και

— να καταδικάσει το Βασίλειο των Κάτω Χωρών στα δικαστικά έξοδα της παρούσας διαδικασίας και να επιβεβαιώσει την περί των δικαστικών εξόδων κρίση του Πρωτοδικείου στην αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

- 38 Η Επιτροπή ζητεί από το Δικαστήριο να κρίνει βάσιμη την υποβληθείσα από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών αίτηση αναίρεσης, να αναιρέσει την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση και να αναπέμψει την υπόθεση ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου.
- 39 Με διάταξη του Προέδρου του Δικαστηρίου της 4ης Φεβρουαρίου 2011, οι υποθέσεις C-539/10 P και C-550/10 P ενώθηκαν προς διευκόλυνση της έγγραφης και της προφορικής διαδικασίας και προς έκδοση κοινής αποφάσεως.

V – Επί των αιτήσεων αναίρεσης

A– Επί της αιτήσεως αναίρεσης του αναιρεσείοντος (C-539/10 P)

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 40 Το αναιρεσείον υποστηρίζει ότι η αίτησή του αναίρεσης είναι βάσιμη μολονότι αφορά δευτερεύουσας σημασίας μέρη της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως. Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή περιέχει ορισμένα στοιχεία που το θίγουν. Αν, σύμφωνα με τα στοιχεία αυτά, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών εκδώσει νέα υπουργική απόφαση, την οποία στη συνέχεια θα χρησιμοποιήσει το Συμβούλιο για να συμπεριλάβει εκ νέου το αναιρεσείον στον επίμαχο κατάλογο, θα πρέπει να κινηθεί εκ νέου μακρά και δαπανηρή διαδικασία. Εξάλλου, στο πλαίσιο της διαδικασίας αυτής, το αναιρεσείον διατρέχει τον κίνδυνο να μην μπορεί πλέον να προβάλει τους απορριφθέντες από το Πρωτοδικείο με την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση λόγους λόγω δεδικασμένου.
- 41 Με το υπόμνημά του απαντήσεως, το αναιρεσείον προσθέτει ότι ηττήθηκε εν μέρει στα πρωτοδικώς υποβληθέντα αιτήματά του κατά την έννοια του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης. Συγκεκριμένα, ζήτησε από το Πρωτοδικείο όχι μόνο να ακυρώσει τις προσβαλλόμενες πράξεις, αλλά και να κρίνει ότι ο κανονισμός 2580/2001, επί του οποίου βασίζονται οι πράξεις αυτές, δεν έχει εφαρμογή ως προς αυτό. Το Πρωτοδικείο έκανε δεκτό μόνο το πρώτο αίτημά του, απορρίπτοντας την προσφυγή κατά τα λοιπά. Εξάλλου, η απόρριψη του πρώτου λόγου ως αβάσιμου έχει αποφασιστική σημασία για την κατά τα λοιπά απόρριψη της προσφυγής. Μόνον απόφαση περί της καθεαυτής δυνατότητας εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001 θα επεκτεινόταν σε παρεμφερείς μελλοντικές αποφάσεις δεσμεύσεως κεφαλαίων και θα απέτρεπε την ανάγκη εκ νέου ασκήσεως προσφυγών ακυρώσεως κατά των αποφάσεων αυτών, οι οποίες είναι εξάλλου πιθανές.
- 42 Το Συμβούλιο, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή υποστηρίζουν ότι η αίτηση αναίρεσης του αναιρεσείοντος είναι απαράδεκτη, προβάλλοντας, μεταξύ άλλων, ότι η εν λόγω αναίρεση δεν στρέφεται κατά του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, αλλά κατά του σκεπτικού της και το αναιρεσείον δεν ηττήθηκε στα ενώπιον του Πρωτοδικείου αιτήματά του κατά την έννοια του άρθρου 56 του Οργανισμού του Δικαστηρίου.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 43 Κατά το άρθρο 113, παράγραφος 1, του Κανονισμού Διαδικασίας του Δικαστηρίου, εφαρμοστέο κατά τον χρόνο υποβολής της αιτήσεως αναίρεσης, τα αναιρετικά αιτήματα έχουν ως αντικείμενο την ολική ή μερική αναίρεση της αποφάσεως του Πρωτοδικείου.

- 44 Πάντως, εν προκειμένω, η αίτηση αναιρέσεως του αναιρεσείοντος δεν αποσκοπεί στην, έστω μερική, αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, ήτοι του διατακτικού της [βλ., συναφώς, αποφάσεις της 5ης Ιουλίου 2011, C-263/09 P, Edwin κατά ΓΕΕΑ, Συλλογή 2011, σ. I-5853, σκέψεις 83 έως 85, καθώς και της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-329/09 P, Iríde κατά Επιτροπής, σκέψη 48], αλλά μόνο στην τροποποίηση ορισμένων σημείων του σκεπτικού της, όπως αναγνωρίζει το αναιρεσείον με την αίτησή του αναιρέσεως.
- 45 Συγκεκριμένα, το αίτημα του αναιρεσείοντος περί ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων έγινε δεκτό πρωτοδίκως, βάσει του τρίτου λόγου ακυρώσεως, και επιδιώκει απλώς αντικατάσταση του σκεπτικού όσον αφορά δύο σκέλη του πρώτου λόγου απορριφθέντα από το Πρωτοδικείο.
- 46 Εξάλλου, όσον αφορά το αίτημα να κριθεί μη εφαρμόσιμος ο κανονισμός 2580/2001, απορριφθέν από το Πρωτοδικείο κατά το σημείο 2 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το αναιρεσείον επισήμανε απλώς το γεγονός αυτό στο υπόμνημά του απαντήσεως, χωρίς να ζητήσει την ακύρωση του μέρους αυτού του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 47 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η αίτηση αναιρέσεως είναι απαράδεκτη.
- 48 Το συμπέρασμα αυτό δεν αναιρείται βάσει των επιχειρημάτων του αναιρεσείοντος τα οποία στηρίζονται στο δεδικασμένο.
- 49 Συγκεκριμένα, το δεδικασμένο καταλαμβάνει μόνον εκείνα τα σημεία του σκεπτικού της αποφάσεως επί των οποίων λογικώς στηρίζεται το διατακτικό της με το οποίο είναι, ως εκ τούτου, αρρήκτως συνδεδεμένα (βλ. αποφάσεις της 14ης Σεπτεμβρίου 1999, C-310/97 P, Επιτροπή κατά AssiDomän Kraft Products κ.λπ., Συλλογή 1999, σ. I-5363, σκέψη 54· της 1ης Ιουνίου 2006, C-442/03 P και C-471/03 P, P&O European Ferries (Vizcaya) και Diputación Foral de Vizcaya κατά Επιτροπής, Συλλογή 2006, σ. I-4845, σκέψεις 44 και 47, καθώς και της 19ης Απριλίου 2012, C-221/10 P, Artegoda κατά Επιτροπής, σκέψη 87). Ωστόσο, εν προκειμένω, μόνον τα σημεία του σκεπτικού περί του πρωτοδίκως προβληθέντος τρίτου λόγου, ο οποίος κρίθηκε βάσιμος από το Πρωτοδικείο, συνδέονται αρρήκτως με την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων κατά το σημείο 1 του διατακτικού της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως.
- 50 Κατόπιν των προεκτεθέντων, η υποβληθείσα από το αναιρεσείον αίτηση αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί ως απαράδεκτη.

B– Επί της αιτήσεως αναιρέσεως του Βασιλείου των Κάτω Χωρών (C-550/10 P)

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 51 Με τον μοναδικό λόγο αναιρέσεώς του, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών προσάπτει στο Πρωτοδικείο ότι ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 1, παράγραφοι 4 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931 και το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, κρίνοντας ότι, μετά την κατάργηση της Sanctieregeling, η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων δεν μπορεί πλέον να χρησιμεύσει ως βάση για την εγγραφή του αναιρεσείοντος στον επίδικο κατάλογο.
- 52 Πρώτον, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένως το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 κρίνοντας, στις σκέψεις 85 έως 87 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων από κοινού με τη Sanctieregeling ως «απόφαση ληφθείσα από αρμόδια αρχή».
- 53 Συγκεκριμένα, η απόφαση αυτή, αφεαυτής, πληροί τα συγκεκριμένα κριτήρια που έθεσε το Πρωτοδικείο (απόφαση του Πρωτοδικείου της 30ής Σεπτεμβρίου 2009, T-341/07, Sison κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2009, σ. II-3625, σκέψη 111), σύμφωνα με τα οποία η απόφαση πρέπει να

εντάσσεται στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας αποσκοπούσας αμέσως και κυρίως στην επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου στον ενδιαφερόμενο, με σκοπό την καταπολέμηση της τρομοκρατίας και λόγω της αναμίξεώς του σ' αυτή. Η απόφαση του δικαστή των ασφαλιστικών μέτρων περί της αναμίξεως του αναιρεσιόντος στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών πράξεων συνιστά το ουσιώδες μέρος της αποφάσεώς του, η οποία, εξάλλου, εκδόθηκε στο πλαίσιο εθνικής διαδικασίας με σκοπό την επιβολή προληπτικών μέτρων στο αναιρεσίον στο πλαίσιο της καταπολεμήσεως της τρομοκρατίας.

- 54 Δεύτερον, το Πρωτοδικείο ερμήνευσε εσφαλμένως, στις σκέψεις 172 και 180 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, τις υποχρεώσεις που υπέχει το Συμβούλιο κατά την περιοδική επανεξέταση δυνάμει του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, συνάγοντας αυτομάτως από την κατάργηση της *Sanctieregeling* ότι δεν δικαιολογούνταν πλέον η διατήρηση του ονόματος του αναιρεσιόντος στον επίμαχο κατάλογο.
- 55 Μολονότι η κατάργηση αυτή συνιστά στοιχείο το οποίο πρέπει να ληφθεί υπόψη στο πλαίσιο της περιοδικής επανεξετάσεως, το Συμβούλιο πρέπει να λάβει επίσης υπόψη τον λόγο για την κατάργηση αυτή. Εν προκειμένω, η κατάργηση δεν προκύπτει από την πεποίθηση ότι δεν απαιτούνταν πλέον μέτρο δεσμεύσεως των κεφαλαίων του αναιρεσιόντος, αλλά σαφώς από τη βούληση αποφυγής αλληλεπικαλύψεως του εθνικού μέτρου και του κοινοτικού κανονισμού, όπως επισήμαινε το σκεπτικό της υπουργικής αποφάσεως περί καταργήσεως της *Sanctieregeling*. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το Συμβούλιο είχε το δικαίωμα να μη συναγάγει αυτομάτως από την κατάργηση της *Sanctieregeling* ότι παρείλκε η διατήρηση του ονόματος του αναιρεσιόντος στον επίμαχο κατάλογο.
- 56 Η Επιτροπή υποστηρίζει τη θέση του Βασιλείου των Κάτω Χωρών προσθέτοντας ότι από την αιτιολογία των προσβαλλομένων πράξεων μπορεί να συναχθεί ότι το Συμβούλιο θεωρούσε ότι μόνον η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων αποτελούσε τη «ληφθείσα από αρμόδια αρχή απόφαση». Εν πάση περιπτώσει, πρέπει να ληφθεί υπόψη η δήλωση του Συμβουλίου στο πλαίσιο της ενώπιον του Πρωτοδικείου διαδικασίας, ότι θεμελίωσε τις προσβαλλόμενες πράξεις μόνον στην απόφαση ασφαλιστικών μέτρων.
- 57 Περαιτέρω, η Επιτροπή τονίζει ότι, με την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, το ζήτημα της συμμετοχής του αναιρεσιόντος σε τρομοκρατικές δραστηριότητες δεν προβλήθηκε μόνον επικουρικός και δευτερευόντως. Για να μπορέσει να αποφασίσει περί της αναστολής εκτελέσεως της *Sanctieregeling*, ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων όφειλε να εξετάσει το βασικό ζήτημα –όπερ εξάλλου έπραξε– το οποίο συνίσταται στο αν υφίστανται επαρκείς ενδείξεις για να θεωρηθεί ότι το αναιρεσίον είχε συγκεντρώσει κεφάλαια υπέρ οργάνωσεων συνδεδεμένων με τη Χαμάς, οι οποίες διαθέτουν τα κεφάλαια για την τέλεση τρομοκρατικών πράξεων ή για τη διευκόλυνση τελέσεώς τους.
- 58 Τέλος, το Πρωτοδικείο εφάρμοσε εσφαλμένως το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 καθόσον δεν έλαβε υπόψη του ούτε την αιτιολογία της καταργήσεως της *Sanctieregeling* ούτε το γεγονός ότι το αναιρεσίον δεν προσέβαλε την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων και δεν άσκησε προσφυγή επί της ουσίας.
- 59 Αντιθέτως, το αναιρεσίον φρονεί, αφενός, ότι η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, αφεαυτής, δεν πληροί τα συγκεκριμένα κριτήρια που έθεσε το Πρωτοδικείο για την ύπαρξη αποφάσεως κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Ειδικότερα, δεν επρόκειτο για εθνική διαδικασία με άμεσο και κύριο σκοπό την επιβολή προληπτικού ή κατασταλτικού μέτρου στον ενδιαφερόμενο. Ο δικαστής ασφαλιστικών μέτρων έχει μόνον περιορισμένες αρμοδιότητες. Αποφαίνεται προσωρινώς και δεν μπορεί να εκδώσει αναγνωριστική απόφαση. Προβαίνει, κατ' ανάγκη, σε περιορισμένη συναφώς στάθμιση συμφερόντων. Επομένως, η απόρριψη από τον δικαστή αυτόν της αιτήσεως του αναιρεσιόντος, την οποία υπέβαλε για να απαγορευθεί στο Βασίλειο των Κάτω Χωρών να διατηρήσει το μέτρο δεσμεύσεως των περιουσιακών του στοιχείων, δεν συνεπάγεται έγκριση των ενεργειών του εν λόγω κράτους μέλους.

60 Αφετέρου, το αναιρεσείον τονίζει την ιδιαίτερη σημασία η οποία αναγνωρίζεται στην εθνική απόφαση κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 στο πλαίσιο εκδόσεως αποφάσεως περί διατηρήσεως του ονόματος προσώπου στον επίδικο κατάλογο. Η ερμηνεία του Βασιλείου των Κάτω Χωρών παρέχει στο Συμβούλιο περιθώριο το οποίο δεν συμβιβάζεται με τον εξαιρετικά βλαπτικό χαρακτήρα της δεσμεύσεως κεφαλαίων, ούτε με την ασφάλεια δικαίου.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

61 Με τον μοναδικό λόγο αναιρέσεως, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών υποστηρίζει, κατ' ουσίαν, ότι το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κρίνοντας ότι, μετά την κατάργηση της *Sanctieregeling*, δεν υφίσταται πλέον «υπόβαθρο» στο εθνικό δίκαιο το οποίο να δικαιολογεί επαρκώς κατά νόμον τη διατήρηση του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίμαχο κατάλογο.

62 Για να κριθεί η βασιμότητα του λόγου αυτού, πρέπει να εξετασθεί αν το Πρωτοδικείο έκρινε ορθώς ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις εκδόθηκαν βάσει συγκεκριμένων πληροφοριών ή στοιχείων του φακέλου της υποθέσεως από τα οποία προκύπτει ότι αρμόδια αρχή είχε λάβει έναντι του αναιρεσείοντος απόφαση εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, αλλά η κατάργηση της *Sanctieregeling* απέκλειε τη διατήρηση του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίδικο κατάλογο.

63 Προς τούτο, πρέπει να ερμηνευθεί το άρθρο 1, παράγραφοι 4 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931, στο οποίο παραπέμπει το άρθρο 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, λαμβάνοντας υπόψη την κατά γράμμα διατύπωσή του, αλλά και το πλαίσιό του και τους σκοπούς που επιδιώκει η ρύθμιση της οποίας αποτελεί μέρος (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 19ης Σεπτεμβρίου 2000, C-156/98, Γερμανία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2000, σ. I-6857, σκέψη 50· της 7ης Οκτωβρίου 2010, C-162/09, *Lassal*, Συλλογή 2010, σ. I-9217, σκέψη 49, καθώς και της 25ης Οκτωβρίου 2011, C-509/09 και C-161/10, *eDate Advertising και Martinez*, Συλλογή 2011, σ. I-10269, σκέψη 54). Εξάλλου, πρέπει να ληφθούν υπόψη οι ιδιαιτερότητες της υπό κρίση υποθέσεως.

α) Ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931

64 Κατ' αρχάς, το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 προβλέπει ότι ο επίμαχος κατάλογος έχει καταρτισθεί βάσει συγκεκριμένων πληροφοριών ή στοιχείων του φακέλου της υποθέσεως από τα οποία προκύπτει ότι αρμόδια αρχή έχει λάβει απόφαση έναντι των οικείων προσώπων, ομάδων και οντοτήτων, είτε πρόκειται για έρευνες ή διώξεις για τρομοκρατική πράξη, ή για απόπειρα διαπράξεως, ή συμμετοχή, ή διευκόλυνση τέτοιας πράξεως, βάσει αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων, είτε πρόκειται για καταδίκη λόγω τέτοιων πραγματικών περιστατικών.

65 Κατά τη δεύτερη περίοδο του πρώτου εδαφίου της εν λόγω παραγράφου 4, τα πρόσωπα, ομάδες ή οντότητες που έχουν αναγνωρισθεί από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών ως συνδεόμενα με τρομοκρατία και σε βάρος των οποίων έχει επιβάλει κυρώσεις δύνανται να περιλαμβάνονται στον κατάλογο.

66 Σύμφωνα με το δεύτερο εδάφιο της ίδιας παραγράφου 4, ως «αρμόδια αρχή», κατά την παράγραφο αυτή, νοείται δικαστική αρχή ή, αν οι δικαστικές αρχές δεν έχουν καμία αρμοδιότητα στον τομέα τον οποίο καλύπτει η παρούσα παράγραφος, ισοδύναμη στον τομέα αυτό αρμόδια αρχή.

67 Στη συνέχεια, όσον αφορά τον κύριο σκοπό και το αντικείμενο του κανονισμού 2580/2001 καθώς και της κοινής θέσεως 2001/931, από τις αιτιολογικές τους σκέψεις προκύπτει ότι αποσκοπούν στην καταστολή της διεθνούς τρομοκρατίας, ιδίως την αποκοπή των πηγών χρηματοδοτήσεώς της, με τη δέσμευση των κεφαλαίων και των οικονομικών πόρων εκείνων των προσώπων ή οντοτήτων ως προς τα οποία υπάρχουν υπόνοιες ότι εμπλέκονται σε σχετικές δραστηριότητες (βλ., συναφώς, απόφαση

της 3ης Σεπτεμβρίου 2008, C-402/05 P και C-415/05 P, Kadi και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, Συλλογή 2008, σ. I-6351, σκέψεις 169 και 222, σχετικά με περιοριστικά μέτρα εις βάρος προσώπων και οντοτήτων συνδεδεμένων με τον Οσάμα Μπιν Λάντεν, το δίκτυο Αλ Κάιντα και τους Ταλιμπάν). Επομένως, σκοπός τους δεν είναι να πλαισιώσουν και να στηρίξουν εθνικές ποινικές διαδικασίες, αλλά να αποτρέψουν την τέλεση νέων τρομοκρατικών πράξεων.

- 68 Εξάλλου, από τη μνεία περί εθνικής αποφάσεως καθώς και των «συγκεκριμένων πληροφοριών» και «αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων» προκύπτει ότι το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 έχει σκοπό την προστασία των οικείων προσώπων διασφαλίζοντας ότι η εγγραφή τους στον επίμαχο κατάλογο λαμβάνει χώρα μόνον όταν θεμελιούται σε επαρκώς βάσιμα στοιχεία, και η εν λόγω κοινή θέση αποσκοπεί στην επίτευξη του σκοπού αυτού με την προϋπόθεση να έχει ληφθεί απόφαση από εθνική αρχή.
- 69 Συγκεκριμένα, εφόσον η Ευρωπαϊκή Ένωση δεν έχει τα μέσα για να διεξαγάγει η ίδια έρευνες περί της αναμίξεως συγκεκριμένου προσώπου σε τρομοκρατικές πράξεις, η σε εθνικό επίπεδο διαδικασία αυτή έχει σκοπό τη διαπίστωση της υπάρξεως αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων περί της συμμετοχής του οικείου προσώπου σε τρομοκρατικές δραστηριότητες τις οποίες οι εθνικές αρχές θεωρούν βάσιμες και δυνάμενες να στηρίξουν, τουλάχιστον, μέτρα για τη διεξαγωγή έρευνας, χωρίς να απαιτείται η εθνική απόφαση να έχει ληφθεί υπό συγκεκριμένη νομική μορφή ή να έχει δημοσιευτεί ή κοινοποιηθεί.
- 70 Πάντως, η προστασία αυτή των οικείων προσώπων δεν διακυβεύεται αν η ληφθείσα από την εθνική αρχή απόφαση δεν εντάσσεται στο πλαίσιο διαδικασίας αποσκοπούσας στην επιβολή ποινικών κυρώσεων, αλλά στο πλαίσιο διαδικασίας με αντικείμενο τη λήψη προληπτικών μέτρων. Συναφώς, πρέπει να ληφθεί υπόψη το γεγονός ότι στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 γίνεται λόγος για «την κίνηση ερευνών ή διώξεων», χωρίς περαιτέρω διευκρίνιση της φύσεως ή του χαρακτήρα των εν λόγω ερευνών ή διώξεων.
- 71 Η εν λόγω προστασία των οικείων προσώπων διασφαλίζεται επίσης όταν η ληφθείσα από εθνική αρχή απόφαση δεν αφορά την κίνηση της έρευνας, αλλά αντλεί τις συνέπειες από διεξαχθείσα έρευνα επιβάλλοντας προληπτικό μέτρο στο οικείο πρόσωπο, χωρίς να αποτελεί ποινική καταδίκη.
- 72 Το συμπέρασμα αυτό ενισχύεται από το γεγονός, του οποίου έγινε μνεία στη σκέψη 65 της παρούσας αποφάσεως, ότι η εγγραφή στον επίμαχο κατάλογο μπορεί επίσης να στηρίζεται σε επιβληθείσα από το Συμβούλιο Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών κύρωση. Συγκεκριμένα, καθόσον τέτοιου είδους κυρώσεις δεν έχουν, γενικώς, ποινικό χαρακτήρα, δέσμευση κεφαλαίων όπως η εν προκειμένω επιβληθείσα με τη Sanctieregeling είναι απολύτως συγκρίσιμη με κύρωση την οποία αποφασίζει το Συμβούλιο Ασφαλείας.
- 73 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 παρέχει στο Συμβούλιο τη δυνατότητα να στηριχθεί σε απόφαση, η οποία, κατόπιν έρευνας περί της συμμετοχής του οικείου προσώπου στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων, επιβάλλει τη λήψη προληπτικών μέτρων όπως τη δέσμευση κεφαλαίων.
- 74 Εξάλλου, εν προκειμένω, τα πληροφοριακά στοιχεία της AIVD περί της χρηματοδοτικής ενισχύσεως τρομοκρατικών δραστηριοτήτων της Χαμάς από το αναιρεσείον, βάσει των οποίων εκδόθηκε η Sanctieregeling, δεν θεωρήθηκαν αξιόπιστα μόνον από τους δύο υπουργούς που ήσαν υπεύθυνοι για την έκδοση της Sanctieregeling, αλλά και από τον δικαστή ασφαλιστικών μέτρων αφού έλαβε γνώση του εμπιστευτικού φακέλου της AIVD.
- 75 Περαιτέρω, η Sanctieregeling εκδόθηκε από αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, δεύτερο εδάφιο, της κοινής θέσεως 2001/931.

76 Συγκεκριμένα, εκδόθηκε από τον Ολλανδό Υπουργό Εξωτερικών, με συμφωνία του Υπουργού Οικονομικών, βάσει του νόμου του 1977 περί επιβολής κυρώσεων (Sanctiewet 1977, Stb. 1980, αριθ. 93 και 170), όπως τροποποιήθηκε με νόμο της 16ης Μαΐου 2002 (Stb. 2002, αριθ. 270). Ο νόμος αυτός παρέχει αρμοδιότητα στις εν λόγω αρχές να δεσμεύουν κεφάλαια προσώπων και οντοτήτων, μεταξύ άλλων, στο πλαίσιο της εφαρμογής των ψηφισμάτων του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών για την καταστολή της τρομοκρατίας. Όπως ορθώς έκρινε το Πρωτοδικείο στη σκέψη 91 της αναιρεσιβαλλομένης απόφασης, δεν προβάλλεται ότι απόφαση όπως η Sanctieregeling εμπίπτει στην αρμοδιότητα των δικαστικών αρχών, παρά μόνον στο πλαίσιο του δικαστικού ελέγχου της νομιμότητάς της.

77 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο ορθώς έκρινε ότι το Συμβούλιο διέθετε επακριβείς πληροφορίες και στοιχεία του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι αρμόδια αρχή έχει λάβει έναντι του αναιρεσιζήτοντος απόφαση, εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.

β) Απαιτήσεις απορρέουσες από το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931

78 Κατά το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, «[τ]α ονόματα των προσώπων και οντοτήτων τα οποία περιλαμβάνονται στον κατάλογο εξετάζονται κατά τακτά χρονικά διαστήματα, τουλάχιστον μία φορά το εξάμηνο, προκειμένου να διασφαλίζεται ότι η διατήρησή τους στον κατάλογο δικαιολογείται».

79 Για να εκτιμηθούν οι τυχόν συνέπειες της καταργήσεως της Sanctieregeling επί των αποφάσεων που εκλήθη να λάβει το Συμβούλιο σύμφωνα με τη διάταξη αυτή, υπενθυμίζεται ότι στο γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 γίνεται μνεία της ληφθείσας από εθνική αρχή απόφασης υπό την προϋπόθεση υπάρξεως επακριβών πληροφοριών και στοιχείων του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι έχει ληφθεί τέτοια απόφαση.

80 Ούτε από το γράμμα της διατάξεως αυτής ούτε από το γράμμα του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931 προκύπτει ότι, πέραν της προϋποθέσεως αυτής, η ληφθείσα στο παρελθόν απόφαση πρέπει οπωσδήποτε να ισχύει ακόμα ή να παραγάγει έννομα αποτελέσματα κατά τον χρόνο που το Συμβούλιο αποφασίζει τη διατήρηση του ονόματος προσώπου στον επίδικο κατάλογο.

81 Εξάλλου, πρέπει να ληφθεί υπόψη η σημασία της μνείας περί εθνικής απόφασης, όπως εκτίθεται στη σκέψη 68 της παρούσας απόφασης, σκοπός της οποίας είναι να διασφαλισθεί ότι η απόφαση του Συμβουλίου θα ληφθεί βάσει επαρκών στοιχείων, εκ των οποίων το Συμβούλιο θα είναι σε θέση να συναγάγει ότι ενδέχεται, σε περίπτωση που δεν ληφθούν ανασταλτικά μέτρα, το οικείο πρόσωπο να εξακολουθήσει να μετέχει σε τρομοκρατικές δραστηριότητες.

82 Υπό τις περιστάσεις αυτές, κατά την εξέταση της διατηρήσεως του ονόματος προσώπου στον επίμαχο κατάλογο σημασία έχει κατά πόσον, μετά την εγγραφή του ονόματος του εν λόγω προσώπου στον κατάλογο αυτό ή μετά την προγενέστερη επανεξέταση, μεταβλήθηκε η πραγματική κατάσταση ούτως ώστε δεν μπορεί πλέον να αντλείται το ίδιο συμπέρασμα περί της αναμίξεως του εν λόγω προσώπου σε τρομοκρατικές δραστηριότητες.

83 Πάντως, εν προκειμένω, η κατάργηση της Sanctieregeling ουδόλως στηρίζεται στην επέλευση νέων γεγονότων ή την προσκόμιση αποδεικτικών στοιχείων, σύμφωνα με τα οποία το αναιρεσιζήτον δεν συμμετέχει πλέον στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων ή σε μεταβολή της εκτιμήσεως των αρμόδιων εθνικών αρχών περί της συμμετοχής του σε τέτοιες δραστηριότητες.

84 Ο μόνος λόγος που δικαιολογεί την κατάργηση αυτή είναι ο σκοπός αποφυγής της αλληλεπικαλύψεως μεταξύ του επιβληθέντος από τη Sanctieregeling εθνικού μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων και του μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων που επιβάλλεται στο επίπεδο της Ένωσης με τον κανονισμό

2580/2001, κατόπιν της εγγραφής του αναιρεσείοντος στον επίμαχο κατάλογο. Ο σκοπός αυτός προκύπτει από την αιτιολογική έκθεση της υπουργικής αποφάσεως περί καταργήσεως της Sanctieregeling. Επιρρωννύεται από το γεγονός ότι η εν λόγω κατάργηση πραγματοποιήθηκε *ex nunc*, χωρίς αναδρομικό αποτέλεσμα, και στο σκεπτικό της Sanctieregeling (Stcrt. 2003, αριθ. 68, σ. 11) προβλεπόταν ήδη η κατάργησή της μετά την έναρξη ισχύος κοινοτικής αποφάσεως περί δεσμεύσεως κεφαλαίων.

- 85 Επομένως, η κατάργηση αυτή είχε ως αποκλειστικό σκοπό την τήρηση του άρθρου 288, παράγραφος 2, ΣΛΕΕ, το οποίο προβλέπει ότι ο κανονισμός της Ένωσης είναι υποχρεωτικός ως προς όλα τα στοιχεία του και έχει άμεση ισχύ σε κάθε κράτος μέλος, όπερ αποκλείει κατ' αρχήν, κατά πάγια νομολογία, τη θέσπιση ή διατήρηση παράλληλων εθνικών διατάξεων.
- 86 Συγκεκριμένα, το Δικαστήριο διευκρίνισε ότι η απευθείας εφαρμογή των κανονισμών αποκλείει, πλην αντιθέτου διατάξεως, ότι τα κράτη μέλη εκδίδουν εσωτερικές διατάξεις θίγουσες το περιεχόμενο του κανονισμού αφεαυτού (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 18ης Φεβρουαρίου 1970, 40/69, Bollmann, Συλλογή τόμος 1970, σ. 251, σκέψη 4, καθώς και της 18ης Ιουνίου 1970, 74/69, Waren-Import-Gesellschaft Krohn, Συλλογή τόμος 1970, σ. 333, σκέψεις 4 και 6).
- 87 Εξάλλου, το Δικαστήριο έκρινε ότι τα κράτη μέλη υποχρεούνται, δυνάμει των υποχρεώσεων που απορρέουν από τη Συνθήκη ΛΕΕ και τις οποίες αναλαμβάνουν επικυρώνοντάς την, να μην παρακωλύουν την απευθείας εφαρμογή των κανονισμών, δεδομένου ότι η ενδελεχής τήρηση του καθήκοντος αυτού είναι απαραίτητη προϋπόθεση για την ταυτόχρονη και ομοιόμορφη εφαρμογή των κανονισμών της Ένωσης στο σύνολό της (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 10ης Οκτωβρίου 1973, 34/73, Variola, Συλλογή τόμος 1973, σ. 657, σκέψη 10· της 31ης Ιανουαρίου 1978, 94/77, Zerbone, Συλλογή τόμος 1978, σ. 41, σκέψεις 24 και 25, καθώς και της 28ης Μαρτίου 1985, 272/83, Επιτροπή κατά Ιταλίας, Συλλογή 1985, σ. 1057, σκέψη 26). Ειδικότερα, τα κράτη μέλη δεν δύνανται να εκδίδουν πράξη με την οποία αποκρύβουν από τα υποκείμενα δικαίου την κοινοτική φύση νομικού κανόνα και τα εξ αυτού απορρέοντα αποτελέσματα (βλ. αποφάσεις Variola, προαναφερθείσα, σκέψη 11· Zerbone, προαναφερθείσα, σκέψη 26· της 14ης Οκτωβρίου 2004, C-113/02, Επιτροπή κατά Κάτω Χωρών, Συλλογή 2004, σ. I-9707, σκέψη 16, και της 21ης Δεκεμβρίου 2011, C-316/10, Danske Svineproducenter, Συλλογή 2011, σ. I-13721, σκέψη 41).
- 88 Πάντως, δέσμευση κεφαλαίων επιβληθείσα με εθνικές διατάξεις έχουσες ως αντικείμενο ένα πρόσωπο το οποίο αποτελεί επίσης το αντικείμενο δεσμεύσεως κεφαλαίων επιβληθείσας με κανονισμό της Ένωσης δύναται να θίξει το περιεχόμενο του κανονισμού αυτού, μεταξύ άλλων, λόγω του ότι ο καθορισμός των κεφαλαίων τα οποία αφορά η δέσμευση καθώς και οι κανόνες σχετικά με την εξαιρετική άδεια χρησιμοποίησεως δεσμευμένων κεφαλαίων για ορισμένες δαπάνες όπως οι προβλεπόμενες στα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 2580/2001 δύνανται να διαφέρουν σε εθνικό επίπεδο και σε επίπεδο της Ένωσης.
- 89 Υπό τις περιστάσεις αυτές, και λαμβανομένου υπόψη του γράμματος και του σκοπού του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, όπως εκτίθενται στις σκέψεις 78 έως 82 της παρούσας αποφάσεως, η κατάργηση της Sanctieregeling δεν αρκεί για να καταστήσει τη διατήρηση του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίδικο κατάλογο ασυμβίβαστη με τις παραγράφους 4 και 6 του εν λόγω άρθρου 1.
- 90 Κατά τα λοιπά, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι υφίστανται ενδείξεις περί του ότι, μετά την έκδοση της Sanctieregeling, η ουσιαστική κατάσταση ή η εκτίμησή της από τις εθνικές αρχές μεταβλήθηκε όσον αφορά τη συμμετοχή του αναιρεσείοντος στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων. Περαιτέρω, το αναιρεσείον δεν ισχυρίζεται ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη του τις ενδείξεις αυτές.

- 91 Κατόπιν των προεκτεθέντων, το Πρωτοδικείο υπέπεσε σε πλάνη περί το δίκαιο κατά την ερμηνεία του άρθρου 1, παράγραφοι 4 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931, κρίνοντας ότι, μετά την κατάργηση της *Sanctieregeling*, δεν υπήρχε πλέον «υπόβαθρο» στο εθνικό δίκαιο δικαιολογούν επαρκώς κατά νόμον τη διατήρηση του ονόματος του αναιρεσιόντος στον επίδικο κατάλογο, χωρίς να λάβει προσηκόντως υπόψη τον λόγο της καταργήσεως αυτής.
- 92 Κατά συνέπεια, ο μοναδικός λόγος τον οποίο προέβαλε το Βασίλειο των Κάτω Χωρών είναι βάσιμος, οπότε πρέπει να ανααιρεθεί η αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση.

Γ – Επί της προβαλλόμενης από το αναιρεσείον στην υπόθεση C-550/10 P αντίθετης αναιρέσεως

- 93 Το υπόμνημα αντικρούσεως το οποίο κατέθεσε το αναιρεσείον στην υπόθεση C-550/10 P φέρει επίσης τον τίτλο «αντίθετη αναίρεση».
- 94 Πάντως, όπως προκύπτει, μεταξύ άλλων, από το άρθρο 117, παράγραφος 2, του Κανονισμού Διαδικασίας, η αντίθετη αναίρεση επιβάλλει όπως ο διάδικος που την ασκεί αποσκοπεί στην εν όλω ή εν μέρει αναίρεση της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως για λόγο του οποίου δεν έγινε επίκληση με το δικόγραφο της αιτήσεως αναιρέσεως (βλ. απόφαση της 10ης Ιουλίου 2008, C-413/06 P, Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, Συλλογή 2008, σ. I-4951, σκέψη 186), ανεξαρτήτως της ονομασίας της.
- 95 Ωστόσο, εν προκειμένω, όπως ορθώς επισήμανε η Επιτροπή, επιβάλλεται η διαπίστωση ότι το κείμενο του εν λόγω υπομνήματος περιορίζεται απλώς στη διευκρίνιση των λόγων για τους οποίους, κατά το αναιρεσείον, δεν μπορούν να γίνουν δεκτά τα δύο σκέλη του προβληθέντος από το Βασίλειο των Κάτω Χωρών λόγου. Αντιθέτως, δεν προβλήθηκαν λόγοι περί αντίθετης αναιρέσεως. Συναφώς, δεν αρκεί να ζητηθεί, στην εισαγωγή του υπομνήματος αντικρούσεως, ότι σ' αυτό πρέπει να θεωρηθεί ότι ενσωματώνεται και επαναλαμβάνεται το περιεχόμενο της αιτήσεως αναιρέσεως στην υπόθεση C-539/10 P.
- 96 Υπό τις περιστάσεις αυτές, η ασκηθείσα από το αναιρεσείον αντίθετη αναίρεση πρέπει να κριθεί απαράδεκτη.

VI – Επί της ενώπιον του Πρωτοδικείου προσφυγής

- 97 Κατά το άρθρο 61, πρώτο εδάφιο, δεύτερη περίοδος, του Οργανισμού του Δικαστηρίου, το Δικαστήριο δύναται, σε περίπτωση αναιρέσεως της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, να αποφανθεί οριστικά επί της διαφοράς, εφόσον είναι ώριμη προς εκδίκαση.
- 98 Εν προκειμένω, το Δικαστήριο κρίνει ότι η υποβληθείσα από το αναιρεσείον προσφυγή ακυρώσεως των προσβαλλομένων πράξεων είναι ώριμη προς εκδίκαση και θα αποφανθεί οριστικά επί αυτής.
- 99 Υπενθυμίζεται ότι το αναιρεσείον προέβαλε, κατ' ουσίαν, πέντε λόγους.

A– Επί του πρώτου λόγου

- 100 Ο πρώτος λόγος, ο οποίος αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, παράγραφοι 1, 2 και 4, της κοινής θέσεως 2001/931 και του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001, διαίρεται σε τέσσερα σκέλη, μνεία των οποίων έγινε στη σκέψη 22 της παρούσας αποφάσεως.

- 101 Εκ προοιμίου, επισημαίνεται ότι το Πρωτοδικείο απέρριψε όλα τα σκέλη και το αναιρεσείον, με την αίτησή του αναιρέσεως, απλώς επέκρινε την απόρριψη του δεύτερου και τρίτου σκέλους. Επομένως, το αναιρεσείον δεν ζητεί πλέον την ακύρωση των προσβαλλομένων πράξεων βάσει των επιχειρημάτων που αρχικώς προβλήθηκαν με το πρώτο και τέταρτο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως. Κατά συνέπεια, παρέλκει η εξέταση των σκελών αυτών.
- 102 Το δεύτερο σκέλος του πρώτου λόγου ακυρώσεως του αναιρεσείοντος αντλείται από το ότι καμία αρμόδια αρχή δεν έλαβε απόφαση έναντι αυτού, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931. Το αναιρεσείον υποστηρίζει συναφώς, μεταξύ άλλων, ότι ούτε η Sanctieregeling ούτε η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων εμπίπτουν σε μία από τις κατηγορίες αποφάσεων τις οποίες αφορά η διάταξη αυτή.
- 103 Το σκέλος αυτό δεν είναι βάσιμο. Συγκεκριμένα, από τις σκέψεις 64 έως 77 της παρούσας αποφάσεως προκύπτει ότι το Συμβούλιο διέθετε επακριβείς πληροφορίες και στοιχεία του σχετικού φακέλου από τα οποία προκύπτει ότι αρμόδια αρχή έχει λάβει έναντι του αναιρεσείοντος απόφαση εμπίπτουσα στον ορισμό του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 104 Όσον αφορά το επιχείρημα του Συμβουλίου, το οποίο περιλαμβάνεται στο ενώπιον του Πρωτοδικείου υπόμνημά του αντικρούσεως, ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις βασίζονταν μόνον στην απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, υπενθυμίζεται ότι ο σκοπός της μνείας εθνικής αποφάσεως, η οποία γίνεται στο άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931, έγκειται στη διαπίστωση της υπάρξεως αποδείξεων ή σοβαρών και αξιόπιστων ενδείξεων περί της συμμετοχής του οικείου προσώπου σε τρομοκρατικές δραστηριότητες, τις οποίες κρίνουν βάσιμες οι εθνικές αρχές. Περαιτέρω, η δις διαβιβασθείσα στο αναιρεσείον αιτιολογική έκθεση, με τα από 23 Απριλίου και 29 Ιουνίου έγγραφα, κάνει λόγο για τη Sanctieregeling. Υπό τις περιστάσεις αυτές, το εν λόγω επιχείρημα του Συμβουλίου συνιστά απλώς επιχείρημα προβληθέν προς στήριξη των αξιώσεών του, το οποίο δεν δεσμεύει το Δικαστήριο κατά τον έλεγχο της νομιμότητας των προσβαλλομένων πράξεων (βλ., κατ' αναλογία, απόφαση της 21ης Σεπτεμβρίου 2010, C-514/07 P, C-528/07 P και C-532/07 P, Σουηδία κ.λπ. κατά API και Επιτροπής, Συλλογή 2010, σ. I-8533, σκέψη 65).
- 105 Με το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου, το αναιρεσείον υποστηρίζει ότι ούτε από την αιτιολογική έκθεση, ούτε από την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων, ούτε από την Sanctieregeling, ούτε καν από το υπόμνημα της AIVD προκύπτει ότι το αναιρεσείον δεν είχε την παραμικρή πρόθεση, εμπλοκή ή γνώση, σχετικά με τη στήριξη τρομοκρατικών δραστηριοτήτων. Πάντως, η απόδειξη των στοιχείων αυτών, η οποία κατά το αναιρεσείον βαρύνει το Συμβούλιο, είναι καθοριστική για την εφαρμογή της κοινής θέσεως 2001/931 και του κανονισμού 2580/2001. Το Συμβούλιο υπέπεσε σε πρόδηλη πλάνη εκτιμήσεως υποθέτοντας ότι το αναιρεσείον εγνώριζε ότι ορισμένες οργανώσεις προς τις οποίες προέβη σε δωρεές συνδέονταν με τη Χαμάς και οι οργανώσεις αυτές χρησιμοποιούσαν τα κεφάλαια αυτά για τη διενέργεια τρομοκρατικών επιθέσεων.
- 106 Συναφώς, από τις συγκεκριμένες περιστάσεις της προκειμένης υποθέσεως, οι οποίες ορθώς επισημάνθηκαν στις σκέψεις 128 έως 132 της αναιρεσιβαλλομένης αποφάσεως, προκύπτει ότι το Συμβούλιο έκρινε, χωρίς να υποπέσει σε πλάνη εκτιμήσεως, ότι το αναιρεσείον είχε επίγνωση, υπό την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 3, στοιχείο ια', της κοινής θέσεως 2001/931, ότι η δραστηριότητά του συλλογής και διαθέσεως κεφαλαίων συμβάλλει σε τρομοκρατικές δραστηριότητες.
- 107 Υπό τις συνθήκες αυτές, το τρίτο σκέλος του πρώτου λόγου και, επομένως, ο λόγος αυτός στο σύνολό του πρέπει να απορριφθούν ως αβάσιμα.

B– Επί του τρίτου λόγου

- 108 Ο τρίτος λόγος αντλείται από παράβαση του άρθρου 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931, του άρθρου 2, παράγραφος 3, του κανονισμού 2580/2001 και μη τήρηση ουσιώδους τύπου. Με τον λόγο αυτόν, το αναιρεσείον διατείνεται ότι το Συμβούλιο δεν επανεξέτασε καθόλου αν ισχύουν οι λόγοι που δικαιολόγησαν την αρχική απόφαση δεσμεύσεως κεφαλαίων και τη σκοπιμότητα διατηρήσεως της εγγραφής του στον επίδικο κατάλογο και, επομένως, δεν τήρησε ουσιώδη τύπο.
- 109 Το αναιρεσείον υποστηρίζει ότι δεν διαθέτει πλέον άλλο ένδικο μέσο για να ζητήσει να ελεγχθεί από Ολλανδό δικαστή η ακρίβεια των κατηγοριών τις οποίες διατύπωσε το 2003 η ΑΙVD, και ακόμη λιγότερο το παρόν καθεστώς των οργανώσεων στις οποίες διαβίβασε κεφάλαια. Εξάλλου, το Συμβούλιο δεν έλαβε προσηκόντως υπόψη του το γεγονός ότι η Sanctieregeling και η απόφαση ασφαλιστικών μέτρων δεν κίνησαν στις Κάτω Χώρες καμία ανακριτική πράξη ή δίωξη εις βάρος του αναιρεσείοντος, ενώ η Sanctieregeling καταργήθηκε αμέσως μετά τη λήψη του πρώτου κοινοτικού μέτρου περί δεσμεύσεως των κεφαλαίων του.
- 110 Συναφώς, πρέπει, κατ' αρχάς, να υπομνησθεί ότι, από τις σκέψεις 78 έως 89 της παρούσας αποφάσεως, προκύπτει ότι η κατάργηση της Sanctieregeling, αυτή και μόνο, δεν αρκεί για να καταστεί η διατήρηση του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίδικο κατάλογο ασυμβίβαστη με το άρθρο 1, παράγραφοι 4 και 6, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 111 Περαιτέρω, όπως επισημάνθηκε στη σκέψη 90 της παρούσας αποφάσεως, από την αναιρεσιβαλλόμενη απόφαση δεν προκύπτει ότι υφίστανται ενδείξεις περί του ότι, μετά τη θέσπιση της Sanctieregeling, η πραγματική κατάσταση ή η εκτίμησή της από τις εθνικές αρχές μεταβλήθηκαν όσον αφορά τη συμμετοχή του αναιρεσείοντος στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων.
- 112 Το αναιρεσείον δεν προβάλλει ότι το Πρωτοδικείο παρέλειψε να λάβει υπόψη του τέτοιου είδους ενδείξεις ή ότι το Συμβούλιο είχε ενδείξεις βάσει των οποίων μπορούσε να θεωρήσει ότι, μετά τη θέσπιση της Sanctieregeling, το αναιρεσείον ανέστειλε ή έπαυσε να συμβάλλει στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων, τούτο δε ανεξαρτήτως του γεγονότος ότι η δέσμευση των κεφαλαίων του καθιστούσε την εξακολούθηση της συμμετοχής αυτής δυσχερή, αν όχι αδύνατη.
- 113 Υπό τις συνθήκες αυτές, δεν αμφισβητείται ότι το Συμβούλιο δεν τήρησε την υποχρέωσή του επανεξετάσεως κατά το άρθρο 1, παράγραφος 6, της κοινής θέσεως 2001/931.

Γ– Επί του δευτέρου και τετάρτου λόγου

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 114 Με τον δεύτερο και τον τέταρτο λόγο, το αναιρεσείον διατείνεται ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις θίγουν το θεμελιώδες δικαίωμά του να ασκεί απρόσκοπτα το δικαίωμά του ιδιοκτησίας, κατά παράβαση των γενικών αρχών του κοινοτικού δικαίου, μεταξύ άλλων, της αρχής της αναλογικότητας, του άρθρου 6 ΕΕ και του άρθρου 1 του πρώτου προσθέτου πρωτοκόλλου της Ευρωπαϊκής Συμβάσεως περί Προασπίσεως των Δικαιωμάτων του Ανθρώπου και των Θεμελιωδών Ελευθεριών, υπογραφείσας στη Ρώμη στις 4 Νοεμβρίου 1950.
- 115 Το αναιρεσείον αναγνωρίζει ότι η δέσμευση κεφαλαίων δεν θίγει την ουσία του δικαιώματος ιδιοκτησίας των οικείων προσώπων επί των χρηματοοικονομικών περιουσιακών τους στοιχείων, αλλά μόνον τη χρήση τους. Πάντως, εν προκειμένω, η προκύπτουσα από τις προσβαλλόμενες πράξεις παρέμβαση είναι δυσανάλογη. Συγκεκριμένα, ήταν δυνατή η επιλογή μεταξύ πολλών πρόσφορων μέτρων για την καταπολέμηση της χρηματοδοτήσεως της τρομοκρατίας, που είναι θεμιτός σκοπός αφεαυτού, και το επιλεγέν μέτρο δεν είναι αυτό που συνεπάγεται τον λιγότερο καταναγκασμό για τον ενδιαφερόμενο.

- 116 Συναφώς, το αναιρεσείον προσάπτει στο Συμβούλιο ότι δέσμευσε το σύνολο των περιουσιακών του στοιχείων, ενώ μπορούσε το ίδιο αποτελεσματικώς, και με λιγότερο δεσμευτικό τρόπο, να του απαγορεύσει να καταβάλει κεφάλαια σε συγκεκριμένες οργανώσεις, ή να του απαγορεύσει μόνον τη χρηματοοικονομική στήριξη σχεδίων που πραγματοποιούνται στην Παλαιστίνη, ή να του επιτρέψει να καταβάλει κεφάλαια σε συγκεκριμένες ανθρωπιστικές οργανώσεις, ή να θεσπίσει σύστημα χορηγήσεως αδείας από εθνική αρχή πριν από κάθε χρηματοοικονομική συναλλαγή, ή ακόμα να του επιβάλει αυστηρή υποχρέωση *a posteriori* δικαιολογήσεως της χρήσεως των καταβληθέντων κεφαλαίων. Πάντως, το αναιρεσείον είχε προτείνει στο Συμβούλιο τα εναλλακτικά αυτά μέτρα με το από 25 Μαΐου 2007 έγγραφο.
- 117 Το αναιρεσείον προσθέτει ότι πρέπει επίσης να ληφθούν υπόψη οι υπερβολικές δυσχέρειες που του προκαλούν οι προσβαλλόμενες πράξεις, καθόσον θίγουν την ίδια την ουσία της υπάρξεώς του ως χρηματοδότη φιλανθρωπικών οργανώσεων. Ως συνέπεια της δεσμεύσεως των κεφαλαίων του, δεν είναι πλέον σε θέση να εκπληρώνει καμία από τις δραστηριότητες για τις οποίες ιδρύθηκε, περιλαμβανομένων των δραστηριοτήτων υπέρ φιλανθρωπικών έργων στις Κάτω Χώρες.
- 118 Εξάλλου, η ασαφής και ενδεχομένως απεριόριστη διάρκεια των επίμαχων εν προκειμένω μέτρων, τα οποία ισχύουν πλέον των τεσσάρων ετών, ενισχύει τον δυσανάλογο χαρακτήρα τους. Είναι αδύνατον να προβλεφθεί η περίοδος κατά τη διάρκεια της οποίας το Συμβούλιο κρίνει απαραίτητη την εφαρμογή των μέτρων έναντι αυτού. Το αναιρεσείον δεν μπορεί να προβεί σε καμία ενέργεια για να μεταβάλει τη θέση του.
- 119 Το Συμβούλιο, το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και η Επιτροπή φρονούν ότι οι προσβαλλόμενες πράξεις συνάδουν προς την αρχή της αναλογικότητας, οπότε δεν εθίγη το δικαίωμα του αναιρεσειόντος ως προς τα περιουσιακά του στοιχεία.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 120 Το επιβληθέν με τις προσβαλλόμενες πράξεις μέτρο δεσμεύσεως κεφαλαίων συνιστά συντηρητικό μέτρο το οποίο δεν θεωρείται ότι στερεί τα οικεία πρόσωπα της περιουσίας τους (βλ. προαναφερθείσα απόφαση *Kadi* και *Al Barakaat International Foundation* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 358). Πάντως, συνεπάγεται αναμφισβήτητα περιορισμό της ασκήσεως του δικαιώματος ιδιοκτησίας του αναιρεσειόντος, ο οποίος, επιπλέον, πρέπει να χαρακτηριστεί ως σημαντικός δεδομένης της γενικής φύσεως του μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων και λαμβανομένου υπόψη του γεγονότος ότι το μέτρο αυτό επιβλήθηκε για πρώτη φορά με απόφαση της 27ης Ιουνίου 2003.
- 121 Ωστόσο, κατά πάγια νομολογία, το δικαίωμα ιδιοκτησίας δεν απολαύει, στο δίκαιο της Ένωσης, απόλυτης προστασίας. Κατά συνέπεια, μπορούν να επιβληθούν περιορισμοί στο δικαίωμα αυτό, υπό την προϋπόθεση ότι οι περιορισμοί αυτοί ανταποκρίνονται πράγματι σε σκοπούς γενικού συμφέροντος τους οποίους επιδιώκει η Ένωση και δεν συνιστούν, από απόψεως του επιδιωκόμενου σκοπού, δυσανάλογη και ανεπίτρεπτη επέμβαση που να θίγει την ίδια την υπόσταση των ούτως κατοχυρωμένων δικαιωμάτων (βλ. αποφάσεις της 30ής Ιουλίου 1996, C-84/95, *Bosphorus*, Συλλογή 1996, σ. I-3953, σκέψη 21· *Kadi* και *Al Barakaat International Foundation* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, προαναφερθείσα, σκέψη 355, καθώς και της 16ης Νοεμβρίου 2011, C-548/09 P, *Bank Mellī Iran* κατά Συμβουλίου, Συλλογή 2011, σ. I-11381, σκέψεις 89, 113 και 114).
- 122 Εξάλλου, κατά πάγια νομολογία, η αρχή της αναλογικότητας αποτελεί γενική αρχή του δικαίου της Ένωσης και απαιτεί να είναι τα προβλεπόμενα από διάταξη του δικαίου της Ένωσης μέσα πρόσφορα για την υλοποίηση των επιδιωκόμενων από την οικεία ρύθμιση σκοπών και να μην υπερβαίνουν το αναγκαίο για την επίτευξη των σκοπών αυτών μέτρο (βλ., ιδίως, αποφάσεις της 12ης Μαΐου 2011, C-176/09, *Λουξεμβούργο κατά Κοινοβουλίου και Συμβουλίου*, Συλλογή 2011, σ. I-3727, σκέψη 61, καθώς και της 13ης Μαρτίου 2012, C-380/09 P, *Melli Bank* κατά Συμβουλίου, σκέψη 52 και εκεί παρατιθέμενη νομολογία).

- 123 Από απόψεως του τόσο θεμελιώδους για τη διεθνή κοινότητα σκοπού γενικού συμφέροντος όπως είναι η αντιμετώπιση, με όλα τα μέσα, σύμφωνα με τον Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών, των απειλών κατά της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας από τρομοκρατικές πράξεις, η δέσμευση κεφαλαίων, χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων και λοιπών οικονομικών πόρων προσώπων τα οποία έχουν αναγνωρισθεί κατά τους κανόνες του κανονισμού 2580/2001 και της κοινής θέσεως 2001/931 ως εμπλεκόμενα στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων δεν δύναται, καθεαυτή, να θεωρηθεί απρόσφορη (βλ., συναφώς, προαναφερθείσες αποφάσεις *Bosphorus*, σκέψη 26· *Kadi* και *Al Barakaat International Foundation* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 363, καθώς και *Bank Melli Iran* κατά Συμβουλίου, σκέψη 115).
- 124 Το αναιρεσείον αναγνωρίζει τη νομιμότητα του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι την καταπολέμηση της χρηματοδότησεως τρομοκρατικών πράξεων για τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, και δεν αμφισβητεί ότι η δέσμευση κεφαλαίων είναι πρόσφορη για την επίτευξη του σκοπού αυτού. Αμφισβητεί μόνον τον αναγκαίο και ανάλογο χαρακτήρα της επιβληθείσας με τις προσβαλλόμενες πράξεις δεσμεύσεως των κεφαλαίων του.
- 125 Όσον αφορά τον αναγκαίο αυτόν χαρακτήρα, διαπιστώνεται ότι βάσει των προβληθέντων από το αναιρεσείον εναλλακτικών και λιγότερο καταναγκαστικών μέτρων, όπως σύστημα χορηγήσεως προηγούμενης άδειας ή υποχρέωση *a posteriori* δικαιολογήσεως της χρήσεως των καταβληθέντων κεφαλαίων, δεν επιτυγχάνεται με την ίδια αποτελεσματικότητα η επίτευξη του επιδιωκόμενου σκοπού, ήτοι η καταπολέμηση της χρηματοδότησεως τρομοκρατικών πράξεων, μεταξύ άλλων, λαμβανομένης υπόψη της δυνατότητας καταστρατηγήσεως των επιβληθέντων περιορισμών.
- 126 Περαιτέρω, μερική δέσμευση περιοριζόμενη στα σχετικά με χρηματοδότηση τρομοκρατικών πράξεων περιουσιακά στοιχεία δεν προβλέπεται ούτε με την κοινή θέση 2001/931 ούτε με τον κανονισμό 2580/2001. Το αυτό ισχύει για το ψήφισμα 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών το οποίο προβλέπει, στην παράγραφο 1, στοιχείο c, με γενικό τρόπο, ότι τα κράτη δεσμεύουν τα κεφάλαια και τα λοιπά χρηματοοικονομικά περιουσιακά στοιχεία ή οικονομικούς πόρους των προσώπων τα οποία ενέχονται στην τέλεση ή σε απόπειρες τελέσεως τρομοκρατικών πράξεων. Πάντως, πρέπει να ληφθεί υπόψη το κείμενο και ο σκοπός του ψηφίσματος αυτού για την ερμηνεία των διατάξεων της Ένωσης οι οποίες αποσκοπούν να θέσουν σε εφαρμογή το ψήφισμα αυτό (βλ., συναφώς, μεταξύ άλλων, αποφάσεις της 29ης Ιουνίου 2010, C-550/09, E και F, Συλλογή 2010, σ. I-6213, σκέψη 72· *Bank Melli Iran* κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 104, καθώς και *Melli Bank* κατά Συμβουλίου, προαναφερθείσα, σκέψη 55).
- 127 Όσον αφορά τον φερόμενο ως δυσανάλογο χαρακτήρα της διατηρήσεως του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίδικο κατάλογο με τις προσβαλλόμενες πράξεις, επιβάλλεται η υπενθύμιση ότι τα άρθρα 5 και 6 του κανονισμού 2580/2001 προβλέπουν τη δυνατότητα, αφενός, να επιτρέπεται η χρήση των δεσμευμένων κεφαλαίων για την κάλυψη βασικών αναγκών ή την εκπλήρωση ορισμένων υποχρεώσεων και, αφετέρου, να χορηγούνται συγκεκριμένες άδειες για την αποδέσμευση κεφαλαίων, άλλων χρηματοοικονομικών περιουσιακών στοιχείων ή οικονομικών πόρων (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα απόφαση *Kadi* και *Al Barakaat International Foundation* κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 364).
- 128 Εξάλλου, πρέπει να ληφθεί υπόψη ότι, αντιθέτως προς το πρόσωπο περί του οποίου επρόκειτο στην υπόθεση επί της οποίας εκδόθηκε η προαναφερθείσα απόφαση *Bosphorus*, το αναιρεσείον συνέβαλε, με τη συμπεριφορά του, στην κατάσταση που οδήγησε στην εγγραφή του στον επίδικο κατάλογο, όπως προκύπτει από τη *Sanctieregeling* και την απόφαση ασφαλιστικών μέτρων.
- 129 Τέλος, η διατήρηση του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίμαχο κατάλογο δεν μπορεί να χαρακτηριστεί δυσανάλογη λόγω του φερομένου ως εν δυνάμει απεριόριστου χαρακτήρα της. Συγκεκριμένα, η διατήρηση αυτή αποτελεί το αντικείμενο περιοδικής επανεξετάσεως ώστε να

διασφαλίζεται ότι θα διαγράφονται τα πρόσωπα και οι οντότητες που δεν πληρούν πλέον τα κριτήρια για να περιλαμβάνονται στον επίδικο κατάλογο (βλ., κατ' αναλογία, προαναφερθείσα απόφαση Kadı και Al Barakaat International Foundation κατά Συμβουλίου και Επιτροπής, σκέψη 365).

- 130 Επομένως, δεδομένης της πρωταρχικής σημασίας της καταστολής της τρομοκρατίας για τη διατήρηση της διεθνούς ειρήνης και ασφάλειας, οι προκληθέντες από τις προσβαλλόμενες πράξεις περιορισμοί του δικαιώματος ιδιοκτησίας του αναιρεσείοντος δεν είναι δυσανάλογοι σε σχέση με τους επιδιωκόμενους σκοπούς.
- 131 Κατά συνέπεια, ο δεύτερος και ο τέταρτος λόγος της αιτήσεως αναιρέσεως δεν είναι βάσιμοι και πρέπει να απορριφθούν.

Δ– Επί του πέμπτου λόγου

1. Επιχειρήματα των διαδίκων

- 132 Με τον πέμπτο λόγο, το αναιρεσείον υποστηρίζει ότι η απόφαση 2007/445 δεν τήρησε την υποχρέωση αιτιολογήσεως του άρθρου 253 ΕΚ για πλείονες λόγους.
- 133 Πρώτον, το Συμβούλιο δεν επισήμανε τους λόγους για τους οποίους έκρινε ότι, εν προκειμένω, είχε ληφθεί απόφαση από αρμόδια αρχή κατά την έννοια του άρθρου 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931.
- 134 Δεύτερον, το Συμβούλιο απλώς εξέθεσε ότι το αναιρεσείον εμπίπτει, κατά την άποψή του, στον τυπικό τομέα εφαρμογής του κανονισμού 2580/2001, χωρίς να επισημάνει τους λόγους για τους οποίους έκρινε, κατά την άσκηση της διακριτικής εξουσίας του εκτιμήσεως, ότι το αναιρεσείον έπρεπε πράγματι να αποτελέσει το αντικείμενο μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων.
- 135 Τρίτον, το Συμβούλιο επισήμανε τους συγκεκριμένους και ακριβείς λόγους για τους οποίους έκρινε, κατόπιν επανεξετάσεως, ότι εξακολουθεί να δικαιολογείται η δέσμευση των κεφαλαίων του αναιρεσείοντος. Εξέφρασε απλώς την «πεποίθησή» του ότι εξακολουθούν να ισχύουν οι λόγοι που δικαιολογούσαν την αρχική εγγραφή του αναιρεσείοντος στον επίμαχο κατάλογο.
- 136 Τέταρτον, το αναιρεσείον προσάπτει στο Συμβούλιο ότι ουδαμώς απάντησε στις εμπεριστατωμένες παρατηρήσεις τις οποίες του διαβίβασε με το από 25 Μαΐου 2007 έγγραφό του.
- 137 Το Συμβούλιο και η Επιτροπή φρονούν ότι η απόφαση 2007/445, σε συνδυασμό με την αιτιολογική έκθεση και τον κανονισμό 2580/2001, είναι προσηκόντως αιτιολογημένη.

2. Εκτίμηση του Δικαστηρίου

- 138 Κατά πάγια νομολογία, η επιβαλλόμενη από το άρθρο 253 ΕΚ αιτιολογία πρέπει να είναι προσαρμοσμένη στη φύση της οικείας πράξεως και πρέπει να διαφαίνεται από αυτήν κατά τρόπο σαφή και μη διφορούμενο η συλλογιστική του θεσμικού οργάνου το οποίο εξέδωσε την πράξη, κατά τρόπο που να καθιστά δυνατό στους μεν ενδιαφερομένους να γνωρίζουν τους λόγους που δικαιολογούν τη λήψη του μέτρου, στο δε αρμόδιο δικαστήριο να ασκεί τον έλεγχό του (βλ., συναφώς, αποφάσεις της 2ας Απριλίου 1998, C-367/95 P, Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, Συλλογή 1998, σ. I-1719, σκέψη 63· Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, προαναφερθείσα, σκέψη 166, καθώς και E και F, προαναφερθείσα, σκέψη 54).

- 139 Η υποχρέωση αιτιολογήσεως πρέπει να εκτιμάται αναλόγως των περιστάσεων της συγκεκριμένης περιπτώσεως, ιδίως του περιεχομένου της πράξεως, της φύσεως των προβλλομένων λόγων και του συμφέροντος που έχουν ενδεχομένως στην παροχή διευκρινίσεων οι αποδέκτες της πράξεως ή άλλα πρόσωπα τα οποία η πράξη αφορά άμεσα και ατομικά (βλ., μεταξύ άλλων, προαναφερθείσες αποφάσεις Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, σκέψη 63· Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, σκέψη 166, καθώς και Melli Bank κατά Συμβουλίου, σκέψη 93).
- 140 Η αιτιολογία δεν απαιτείται να διασαφηνίζει όλα τα ουσιώδη πραγματικά και νομικά στοιχεία, καθόσον το ζήτημα αν η αιτιολογία μιας πράξεως ικανοποιεί τις απαιτήσεις του άρθρου 235 ΕΚ πρέπει να εκτιμάται όχι μόνο βάσει του περιεχομένου της αλλά και του πλαισίου στο οποίο εντάσσεται καθώς και του συνόλου των κανόνων δικαίου που διέπουν το σχετικό θέμα (βλ., μεταξύ άλλων, αποφάσεις Επιτροπή κατά Sytraval και Brink's France, προαναφερθείσα, σκέψη 63· της 22ας Ιουνίου 2004, C-42/01, Πορτογαλία κατά Επιτροπής, Συλλογή 2004, σ. I-6079, σκέψη 66, καθώς και Bertelsmann και Sony Corporation of America κατά Impala, προαναφερθείσα, σκέψη 166).
- 141 Κατ' αρχάς, από τη νομολογία αυτή προκύπτει ότι το άρθρο 253 ΕΚ δεν μπορεί να ερμηνευθεί υπό την έννοια ότι επιβάλλει στο Συμβούλιο να απαντά λεπτομερώς στις υποβληθείσες από το αναιρεσείον παρατηρήσεις κατά τη διοικητική διαδικασία πριν από την έκδοση της επίδικης αποφάσεως (βλ., κατ' αναλογία, αποφάσεις της 10ης Μαΐου 1960, 3/58 έως 18/58, 25/58 και 26/58, Barbara Erzbergbau κ.λπ. κατά Ανωτάτης Αρχής, Συλλογή τόμος 1954-1964, σ. 391, καθώς και της 17ης Νοεμβρίου 1987, 142/84 και 156/84, British American Tobacco και Reynolds Industries κατά Επιτροπής, Συλλογή 1987, σ. 4487, σκέψεις 72 και 73).
- 142 Περαιτέρω, η κοινοποιηθείσα στο αναιρεσείον αιτιολογική έκθεση από κοινού με την απόφαση 2007/445 επισημαίνει τους ατομικούς και συγκεκριμένους λόγους που οδήγησαν το Συμβούλιο να κρίνει, κατά το άρθρο 1, παράγραφος 4, της κοινής θέσεως 2001/931 βάσει πληροφοριών, τις οποίες θεώρησε αξιόπιστες η εθνική αρχή, ότι το αναιρεσείον ενέχεται στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών πράξεων. Τα στοιχεία αυτά ήσαν επαρκή για να δοθεί στο αναιρεσείον η δυνατότητα να αντιληφθεί όσα του προσάπτονταν.
- 143 Το συμπέρασμα αυτό ισχύει και για τις λοιπές προσβαλλόμενες πράξεις, δεδομένου ότι δεν αμφισβητείται ότι οι προβληθείσες από το Συμβούλιο αιτιολογίες προς δικαιολόγηση των εν λόγω πράξεων ταυτίζονται με την προαναφερθείσα αιτιολογική έκθεση.
- 144 Όσον αφορά το δεύτερο επιχείρημα του αναιρεσείοντος, από την παράγραφο 1, στοιχείο c, του ψηφίσματος 1373 (2001) του Συμβουλίου Ασφαλείας των Ηνωμένων Εθνών και το άρθρο 2, παράγραφοι 1 και 3, του κανονισμού 2580/2001, προκύπτει ότι η δέσμευση κεφαλαίων των προσώπων που συμμετέχουν σε τρομοκρατικές πράξεις αποτελεί τον κανόνα. Επομένως, δεν μπορεί να προσαφθεί στο Συμβούλιο ότι δεν επισήμανε πρόσθετους λόγους βάσει των οποίων μπόρεσε να κρίνει ότι το αναιρεσείον πρέπει, όντως, να αποτελέσει αντικείμενο μέτρου δεσμεύσεως κεφαλαίων.
- 145 Όσον αφορά το τρίτο επιχείρημα του αναιρεσείοντος, το οποίο βασίζεται στη μη αναφορά των λόγων για τους οποίους το Συμβούλιο έκρινε ότι δικαιολογούνταν η δέσμευση των κεφαλαίων του αναιρεσείοντος, υπενθυμίζεται ότι, όπως διαπιστώθηκε στις σκέψεις 111 και 112 της παρούσας αποφάσεως, δεν υφίστανται στοιχεία από τα οποία να προκύπτει ότι, μετά την έκδοση της Sanctieregeling, μεταβλήθηκε η ουσιαστική κατάσταση ή η εκτίμησή της από τις εθνικές αρχές όσον αφορά τη συμμετοχή του αναιρεσείοντος στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων. Περαιτέρω, το αναιρεσείον δεν ισχυρίζεται ότι το Συμβούλιο διέθετε στοιχεία βάσει των οποίων μπορούσε να θεωρήσει ότι, μετά την έκδοση της Sanctieregeling, το αναιρεσείον ανέστειλε ή έπαυσε να συμβάλει στη χρηματοδότηση τρομοκρατικών δραστηριοτήτων.
- 146 Υπό τις περιστάσεις αυτές, δεν απαιτείται να εκτεθούν λεπτομερέστερα οι λόγοι για τους οποίους το Συμβούλιο ήταν πεπεισμένο ότι εξακολουθούσαν να ισχύουν οι λόγοι που δικαιολογούσαν την εγγραφή του ονόματος του αναιρεσείοντος στον επίμαχο κατάλογο.

- ¹⁴⁷ Επομένως, ο τελευταίος λόγος αναιρέσεως πρέπει να απορριφθεί και, κατά συνέπεια, η αναίρεση πρέπει να απορριφθεί στο σύνολό της.

VII – Επί των δικαστικών εξόδων

- ¹⁴⁸ Κατά το άρθρο 122, πρώτο εδάφιο, του Κανονισμού Διαδικασίας, όταν η αίτηση αναιρέσεως απορρίπτεται ως αβάσιμη ή όταν γίνεται δεκτή και το Δικαστήριο κρίνει το ίδιο οριστικά τη διαφορά, αποφαίνεται και επί των εξόδων. Κατά το άρθρο 69, παράγραφος 2, του ίδιου κανονισμού, το οποίο εφαρμόζεται στην αναιρετική διαδικασία δυνάμει του άρθρου 118 του κανονισμού αυτού, ο ηττηθείς διάδικος καταδικάζεται στα έξοδα, εφόσον υπήρχε σχετικό αίτημα του νικήσαντος διαδίκου. Η παράγραφος 4, πρώτο εδάφιο, του εν λόγω άρθρου 69 προβλέπει ότι τα κράτη μέλη και τα θεσμικά όργανα τα οποία παρενέβησαν στη διαφορά φέρουν τα δικαστικά τους έξοδα.
- ¹⁴⁹ Εφόσον η αίτηση αναιρέσεως του Βασιλείου των Κάτω Χωρών έγινε δεκτή και η αίτηση αναιρέσεως του αναιρεσειόντος καθώς και η προσφυγή του κατά των προσβαλλομένων πράξεων απορρίφθηκαν, πρέπει, σύμφωνα με τα αιτήματα του Βασιλείου των Κάτω Χωρών και του Συμβουλίου, να καταδικαστεί το αναιρεσίον, πλην των δικαστικών του εξόδων, στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Συμβούλιο κατά τις αναιρετικές διαδικασίες καθώς και στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο πρωτοδίκως.
- ¹⁵⁰ Η Επιτροπή, ως παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου και ενώπιον του Δικαστηρίου, καθώς και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ως παρεμβαίνον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, φέρουν τα δικαστικά έξοδα στα οποία υπεβλήθησαν στις αντίστοιχες διαδικασίες.

Για τους λόγους αυτούς, το Δικαστήριο (τρίτο τμήμα) αποφασίζει:

- 1) Ακυρώνει την απόφαση του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης της 9ης Σεπτεμβρίου 2010, T-348/07, Al-Aqsa κατά Συμβουλίου.
- 2) Απορρίπτει την προσφυγή και την αίτηση αναιρέσεως του Stichting Al-Aqsa.
- 3) Καταδικάζει το Stichting Al-Aqsa, πλην των δικαστικών του εξόδων, στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκαν το Βασίλειο των Κάτω Χωρών και το Συμβούλιο της Ευρωπαϊκής Ένωσης κατά τις αναιρετικές διαδικασίες καθώς και στα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθηκε το Συμβούλιο πρωτοδίκως.
- 4) Η Ευρωπαϊκή Επιτροπή, ως παρεμβαίνουσα ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου της Ευρωπαϊκής Ένωσης και ενώπιον του Δικαστηρίου, καθώς και το Βασίλειο των Κάτω Χωρών, ως παρεμβαίνον ενώπιον του Γενικού Δικαστηρίου, φέρουν τα δικαστικά έξοδα στα οποία υποβλήθησαν στις αντίστοιχες διαδικασίες.

(υπογραφές)